

10 PLANETE + DOC FILM FESTIVAL

12-19 maja 2013
Dolnośląskie
Centrum Filmowe
Warszawa, Wrocław i 20 miast

PROGRAM PROJEKCJI I WYDARZEŃ

www.planetedocff.pl

KINA I OBIEKTY FESTIWALOWE

DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE

ul. Piłsudskiego 64a
Rezerwacja biletów: (+71) 793 79 00
tel. (+71) 796 34 87
mail: dcf@dcf.wroclaw.pl
www.dcf.wroclaw.pl

PODWÓRKO PRZY ULICY RUSKIEJ 46

KLUB NISKIE ŁĄKI

ul. Ruska 46c
tel. 697 052 461

STUDIO BWA

ul. Ruska 46a/13
tel. (+71) 781 55 02

JĘZYKI

Filmy zagraniczne wyświetlane są z polskimi napisami.
Większość filmów pokazywana jest również z angielskimi napisami.

INFORMACJA

STRONA INTERNETOWA FESTIWALU

WWW.PLANETEDOCFF.PL

– APLIKACJA MÓJ KALENDARZ

Polecamy i zachęcamy do korzystania ze strony planetedocff.pl. Znajdziecie tam najświeższe informacje o festiwalu oraz aplikację MÓJ KALENDARZ. Dzięki niej możecie rekomendować, tworzyć swój program projekcji na dany dzień, filtrować projekcje według miejsca i czasu projekcji, sekcji filmowej czy konkursu.

CENTRALNE BIURO INFORMACJI (CBI)

CBI znajduje się w Dolnośląskim Centrum Filmowym. Czynne jest codziennie na godzinę przed pierwszym seansem, do rozpoczęcia ostatniego seansu.

BILETY

Sprzedaż biletów rusza w Dolnośląskim Centrum Filmowym 3 maja 2013 roku.

CENY BILETÓW:

Bilety na seanse do godz. 15:00 – **12 zł**

Bilety na seanse od godz. 15:00 – **15 zł**

Bilety na seanse 3D – **18 zł**

Przy zakupie minimum 10 biletów

cena jednego biletu wynosi 10 zł.

50 pierwszych osób, które kupi 10 lub więcej biletów otrzyma katalog gratis!

Rezerwacji można dokonywać telefonicznie w Dolnośląskim Centrum Filmowym pod numerem **(+71) 793 79 00** oraz online.

Rezerwacja i informacje na stronie www.dcf.wroclaw.pl

Informujemy, że **nie ma możliwości zwrotu zakupionych biletów.**

Miejsca na sali są nienumerowane.

DEBATY I SPOTKANIA:

Wstęp wolny w ramach wolnych miejsc.

Pierwszeństwo mają posiadacze biletów na seans filmowy połączony z debatą lub spotkaniem.

PLANETE+ DOC. MASTERS

Wstęp wolny z biletem na seans poprzedzający spotkanie.

Dla pozostałych osób wstęp na spotkanie kosztuje **5 zł.**

WYSTAWA PETERA METTLERA TELEDIVINTRY

Klub Festiwalowy Niskie Łąki, ul. Ruska 46c

Wystawa czynna od poniedziałku 13 maja do niedzieli 26 maja 2013, w godzinach od 14:00 do 24:00, w weekend od godz. 12:00

Wstęp wolny

KINO NOCNE:

FILMY Z MEDIKOLEKCJI DOC NEXT NETWORK

Studio BWA, ul. Ruska 46a/13

Czynne codziennie w trakcie trwania festiwalu (12-19 maja) w godzinach od 21:00 do 1:00

Wstęp wolny

KONCERTY I IMPREZY MUZYCZNE

Klub festiwalowy Niskie Łąki, ul. Ruska 46c

Wstęp wolny, na wybrane wydarzenia tylko dla widzów tegorocznego festiwalu PLANETE+ DOC.

Ilość miejsc ograniczona

KONKURSY DLA WIDZÓW

NAGRODA PUBLICZNOŚCI:

Zachęcamy do głosowania na najlepszy według publiczności film festiwalu PLANETE+ DOC.

Kupon do głosowania znajduje się na odwrocie biletu.

By zagłosować, wystarczy naderwać odpowiednią ocenę na skali (1 to najlepsza ocena, 4 to najgorsza) i po projekcji w dniach 12-19 maja wrzucić kupon do urny. Nagroda publiczności, ufundowana przez kanał dokumentalny PLANETE+ i platformę cyfrową nc+, zostanie wręczona na gali wręczenia nagród 19 maja.

KONKURS NA RECENZJĘ:

Podziel się z nami swoimi wrażeniami i napisz recenzję jednego z filmów festiwalowych.

Atrakcyjne nagrody czekają na autorów **10 najlepszych recenzji** filmów prezentowanych podczas festiwalu. Wystarczy **zarejestrować się** w serwisie www.planetedocff.pl i w dniach **12-19 maja** umieścić swoją recenzję w formularzu dostępnym po zalogowaniu się. Fundatorami nagród są kanał dokumentalny PLANETE+ i platforma cyfrowa nc+.

KATALOG I GADŻETY FESTIWALOWE

Nasze gadżety można nabyć w trakcie festiwalu w Centralnym Biurze Informacji (CBI). Ilość ograniczona!

Koszulka – 30 zł

Torba – 30 zł

Katalog – 15 zł

Program projekcji z rekomendacjami – **bezpłatny**

GDZIE NAS ZNAJDZIESZ

W INTERNECIE:

www.planetedocff.pl

www.facebook.com/PlaneteDoc

www.youtube.com/planetepiusdocff

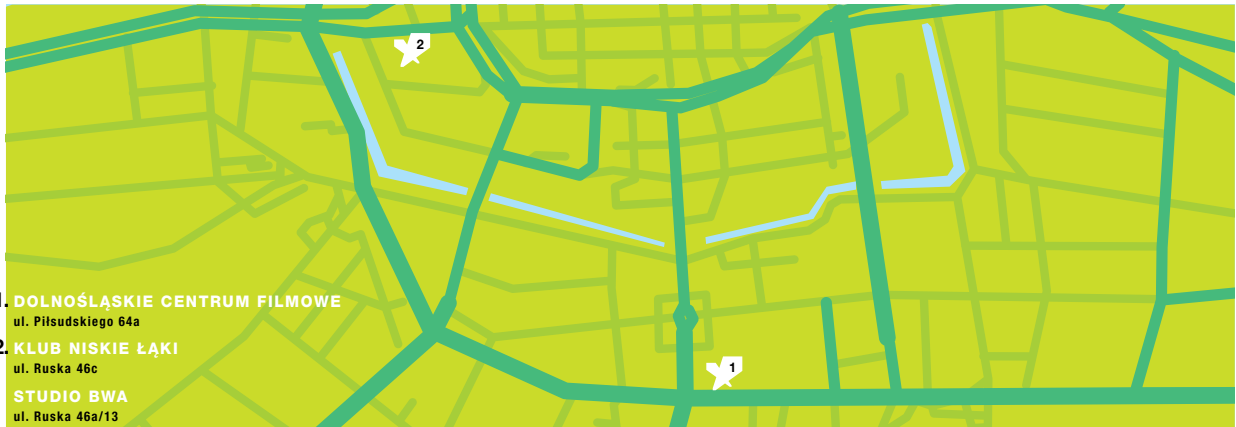
www.againstgravity.pl

www.youtube.pl/againstgravity.pl

www.againstgravity.pl/2/sklep-dvd

MAPKA OBIEKTÓW FESTIWALOWYCH

1. DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE
ul. Piłsudskiego 64a

2. KLUB NISKIE ŁĄKI
ul. Ruska 46c

STUDIO BWA
ul. Ruska 46a/13

PLANETE+ POSZERZA HORYZONTY

planetepius.pl

RÓŻNORODNOŚĆ DOKUMENTY
KONTROWERSJE SPOŁECZEŃSTWO

nc+

PLANETE+ wyłącznie w nc+
oraz dobrych sieciach kablowych

PLANETE+ HD

Polecam.
ARTUR LIEBHART, DYREKTOR FESTIWALU

KONKURS GŁÓWNY O NAGRODĘ MILLENNIUM: POKAŻ TO, CO NIEWIDZIALNE

Na 10. festiwalu PLANETE+ DOC zestaw filmów w konkursie głównym cechuje różnorodność stylów i form sztuki dokumentalnej. Zobaczymy 14 oryginalnych filmów, wciągających nas emocjonalnie i intelektualnie w przedstawiane historie. Spotkamy się z nowymi filmami naszych dobrych znajomych z poprzednich edycji festiwalu. Szczególna pętla czasowa pojawia się przy filmie PETERA METTLERA – pod znaczącym nomen omen tytułem – *Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz*. Poprzedni pełnometrażowy film tego reżysera, czyli *Hazard, bogowie i LSD* wygrał w 2004 roku 1. edycję naszego festiwalu (wówczas pod nazwą Warsaw Doc Review). To świetna okazja, aby w tym roku szerzej zaprezentować twórczość tego wybitnego progresywnego artysty, którego trafniej byłoby nazwać „kompozytorem obrazu i dźwięku”. Na 10. festiwalu PLANETE+ DOC pokażemy retrospektywę filmów Petera Mettlera, a także dwie jego wystawy. Mettler podzieli się swoim doświadczeniem na wykładzie mistrzowskim, a razem ze swoim przyjacielem, słynnym gitarzystą jazzowym Fredem Frithem pokaże w Teatrze Studio *Live Cinema Show*, łączące muzykę z obrazem. Na tegorocznym festiwalu powróci do nas również inny szwajcarski artysta – PETER LIECHTI, którego poprzedni film *Odgłosy robaków. Zapiski mumii* zdobył Nagrodę Millennium na PLANETE+ DOC w 2009 roku. W tym roku Liechti przeprowadzi nas przez rodzinną traumę w filmie *Ogród mojego ojca*.

W tegorocznym konkursie mamy dwa filmy z pozoru tylko na ten sam temat, czyli o chorobie Alzheimera. Przyciąga ona artystów sztuk wizualnych, bo jest symboliczną kwintesencją naszych czasów. Chodzi o proces zapominania. ALAN BERLINER, guru autorskiego filmu dokumentalnego, i młody DAVID SIEVEKING przedstawiają nam ten sam temat, ale z odmiennej niż ma to zwykle miejsce perspektywy. Nie choroba jest dla nich ważna, lecz osoba. Na tym jednak podobieństwa się nie kończą. Oba filmy są dobrym przykładem kreatywności i stylistycznej różnorodności. Trzeba jednak przyznać, że choć Berliner pracował nad filmem ponad 10 lat i czaruje nas w nim inteligentnym humorem, to Sieveking otwiera przed nami tajemnice jego najbliższej rodziny, przez co jego film bardziej wciąga nas emocjonalnie.

Spore oczekiwania wiążą się z nowym filmem MACIEJA DRYGASA *Abu Haraz* 🍿. Reżyser pożegnał się tym razem z historią PRL-u, aby przez kilka lat przyglądać się małej społeczności nad Nilem. I znów nie o fakty chodzi, lecz o świadomość i psychologiczny proces utraty. Inny mistrz, NICOLAS PHILIBERT, pokaże nam to, czego nie widzimy, tylko słuchamy, czyli radio. W filmie *Kocham radio* 🍿 zajmuje się tym abstrakcyjnym medium, wymagającym od nas tak wiele wyobraźni. MIKA ROINKAINEN, reżyser legendarnego filmu *Wrzeszczący faceci*, zabierze nas w podróż do źródeł osobowości. Ojciec i syn jadą samochodem z Finlandii do Szwecji, aby wspominać emigranckie czasy: dla jednego młodość, dla drugiego dzieciństwo i... poznać się lepiej. Fińska krew, szwedzkie serce to rockowy film drogi z happy endem. Rodzinną kanwę ma również szwedzki film *Wszyscy są starsi ode mnie* 🍿 w reżyserii MARTINA WIDERBERGA, syna legendarnego szwedzkiego reżysera filmów fabularnych Bo Widerberga. Jest to saga o stałości i zmienności, o szacunku do twórczości artystycznej i buncie, o przemijaniu. Martin Widerberg dokończył dzieło swojego ojca, czyli film o swoim dziadku, ale opowiedział zarazem o czterech pokoleniach Widerbergów. Z kolei czeska mistrzyni formy dziennika dokumentalnego – HELENA TŘEŠTÍKOVÁ pokaże w filmie *Prywatny wszechświat* 🍿 przeciętną rodzinę czeską na przestrzeni 30 lat. W tym filmie widać wyraźnie, czym tak naprawdę był 1989 rok w wymiarze stosunków rodzinnych. Jakie impulsy kierowały młodymi ludźmi w tamtych czasach.

Po raz pierwszy w historii festiwalu PLANETE+ DOC mamy w konkursie głównym film chilijski. *Ostatni etap* 🍿 to na poły poetycka opowieść o stanie zagubionej świadomości. CRISTIAN SOTO i CATALINA VERGARA opowiadają o tym, jak ludzie, którzy czują, że nie są już nikomu potrzebni, próbują z tym żyć.

A jak żyć z pytaniem, dlaczego ja przeżyłem, mnie się udało, a jemu lub jej niestety nie? Co wpływa na taki obrót wydarzeń? Tego typu pytania pojawiają się w pięknym obrazie innego uznanego reżysera z Holandii, czyli JOHNA APPELA. W filmie *W złym miejscu i w złym czasie* 🍿 zmierzył się on z niedawną tragedią, czyli z atakiem terrorystycznym Andersa Breivika. Kim są ci, którzy przeżyli? Jak postrzegają miniony dramat i swój los? Podobne pytania, choć w innej formie, zadaje JOSHUA OPPENHEIMER w filmie *Scena zbrodni* 🍿. Ta filmowa „rozmowa z katami”, którzy zgodzili się odtworzyć popełnione przez siebie 50 lat temu zbrodnie, opowiada nie tylko o granicach człowieczeństwa, ale zmusza również do refleksji nad możliwym katharsis. Po nim nie pozostaje nam nic innego, jak obejrzeć film *Ogród Edenu* 🍿. To parodystyczna i aluzyjna wycieczka do popularnego izraelskiego kąpieliska,

w którym jak w soczewce odbija się izraelskie społeczeństwo. Wiele widzów na pewno zainteresuje film *Pussy Riot. Modlitwa punka* 🍿, w którym poznamy bliżej założycielki feministycznej grupy, ignorowanej przez wszystkich do czasu występu w moskiewskiej cerkwi, a później traktowanej jak żywy symbol walki o wolność słowa.

Konkurs Millennium to w tym roku nie tylko majowe spotkanie mistrzów filmu dokumentalnego, lecz również jeden międzynarodowy debiut. MICHAŁ BIELAWSKI zaprezentuje swój *Mundial. Gra o wszystko* 🍿. Nowatorski w formie obraz przypomni nam czasy Mundialu w 1982 roku, gdy Polacy zastanawiali się, czy drużyna zdobywająca laury w Hiszpanii powinna być powodem do dumy i satysfakcji.

Listę filmów w tegorocznym konkursie głównym zamykają dwa filmy dotyczące się na kontynencie afrykańskim. Oba opowiadają o dyskryminacji i przezwyciężaniu jej siłą charakteru. *Taniec wyklętych kobiet* 🍿 i *W cieniu słotnica* 🍿 przybliżają nam wspaniałych ludzi, postawionych w sytuacji konieczności dokonania tragicznych w skutkach wyborów. To, co te postaci zbliża, to chęć życia i nadzieja na lepsze jutro. Czego Państwu i sobie z całego serca życzę. 🍿

EDWIN BENDYK, POLITYKA

FILM DOKUMENTALNY, MIĘDZY FAKTAMI A FAŁSZYWĄ ŚWIADOMOŚCIĄ

„Cóż to za film dokumentalny? Czysta propaganda!” – wołali widzowie po obejrzeniu filmu **Niewygodna prawda**. Książka i film dokumentalny pod tym tytułem wyniosły ich autora – Alę Gore’a na szczyty publicznego uznania. W 2007 roku został uhonorowany, wraz z Międzynarodowym Panelem ds. Zmian Klimatycznych ONZ (IPCC), Pokojową Nagrodą Nobla. Dla sceptyków, kwestionujących zmiany klimatyczne i odpowiedzialność człowieka za globalne ocieplenie, **Niewygodna prawda** jest jednak zbiorem tendencyjnie dobranych danych, zilustrowanych wywołującymi emocje obrazami, wśród nich misiem polarnym, zagubionym na lodowej krze. Któż by nie uронił tży?

Czym więc jest film Gore’a? Tytuł wyjaśnia wszystko. Informuje, że prawda jest znana, lecz nie może przebić się do szerszej świadomości, nie stała się społeczną samowiedzą. Prawda, jak wyjaśnia dalej sam film (i książka), rozumiana jest jako uzgodnienia nauki, których wyrazem są raporty IPCC cyklicznie podsumowujące, co nauka wie o zmianach klimatycznych, ich przyczynach i możliwych konsekwencjach. Za naukowe uznaje się doniesienia, ogłoszone w czasopiśmie naukowych lub podczas konferencji. Różnią się one od innych publikacji tym, że muszą przejść proces recenzentki, tzw. *peer review*.

Biorąc pod uwagę to kryterium trzeba przyznać, że rzeczywiście zdecydowana większość publikacji naukowych potwierdza istnienie antropogenicznego, czyli wywołanego przez człowieka, ocieplenia atmosfery. Czasem mówi się wręcz o naukowym konsensusie, choć jest to nadużycie, bo nauka nie polega na poszukiwaniu konsensusu, tylko na kwestionowaniu zastanego stanu wiedzy. Niemniej jednak zestaw informacji naukowych, jakim dysponuje ludzkość pozwala na stwierdzenie, że zmiany klimatyczne to rzeczywiście poważny problem.

Gore zastanawia się, dlaczego – mimo tej wiedzy – ludzie nie przystępują do działania, by uniknąć katastrofy. Najwyraźniej racjonalna wiedza to zbyt mało, by wyzwolić energię zmiany. Sięga po takie narzędzie, jak film, by suche naukowe fakty przedstawić w sposób bardziej przemawiający do wyobraźni. Czy popelnia nadużycie, gdy w trakcie pisania scenariusza i montażu wybiera fakty najlepiej pasujące do głównego przesłania?

Niewygodna prawda nie jest filmem popularno-naukowym, lecz dokumentalnym. Wystarczy sięgnąć do Wikipedii, by zrozumieć różnicę. Film dokumentalny to gatunek sztuki filmowej, posługujący się szczególnym sposobem opowieści, wykorzystującym fakty i prawdziwe postaci do konstrukcji narracji. Jednocześnie jest to jednak dzieło sztuki, a więc zawiera także ładunek kreatywny, wyrażający się zarówno w twórczej, autorskiej interpretacji faktów, jak i sposobie ich ekspresji.

Kłopot z filmem **Niewygodna prawda** to również problem większości filmów dokumentalnych. Polega on na zgodności „prawdy ekranu” z „prawdą

czasu”. Tylko najbardziej skrajni pozytywiści mogą twierdzić, że życie jest takie, jakie widać, a rzeczywistość jest przezroczysta. Niestety, nawet to, co widać naocznie różni widzowie będą interpretować w różny sposób, w zależności od możliwości swoich umysłów. Dla jednych zdjęcie reklamy zasłaniającej historyczną kamienicę to pozytywna oznaka prężności kapitalizmu, a dla kogoś innego to gorszący przykład prywatyzacji przestrzeni publicznej. Ten sam fakt, a jak różne jego odczytanie. To właśnie interpretacje zdecydują o tym, jak ów „obiektywny fakt” reklamy na kamienicy zostanie przedstawiony w filmie dokumentalnym, o ile taki powstanie.

Reżyser prokapitalistyczny dobierze rozmówców tłumaczących korzyści z tego, że prywatna inicjatywa wspomaga za pomocą reklamy remont dziedzictwa, a przy okazji napędza PKB. Antykapitalista zwróci uwagę na symboliczną agresję w przestrzeni publicznej i malejące nakłady budżetowe na utrzymanie substancji kultury. Teoretycznie można wyobrazić sobie film neutralny, który przedstawi argumenty obu stron. Takie też powstają, ale są to jednak najczęściej dziennikarskie reportaże.

Dlaczego więc wszystkie produkcje dokumentalne nie dążą do ideału obiektywności, lecz dominuje w nich zaangażowanie? **Niewygodna prawda** lub podobne do niej produkcje filmowe, takie jak **Wiek głupoty** (pokazywany na festiwalu PLANETE+ DOC w 2009 roku) nie przekraczają moim zdaniem granicy manipulacji. Odwołują się – jak wspomniałem – do wniosków wynikających z naukowej wiedzy. Reżyserów tych filmów irytuje, że ta wiedza nie prowadzi do działania, więc angażują swoją kreatywność w proces komunikowania naukowej prawdy.

Nie zawsze jednak łatwo wyjaśnić i uzasadnić zaangażowanie. Często wynika ono z postawy politycznej lub ideowej. Tak działają sceptycy w sprawach klimatycznych. Tak też nierzadko działają eko-aktywiści, przeciwstawiający się niektórym kierunkom rozwoju cywilizacji: wykorzystaniu energii atomowej czy organizmów modyfikowanych genetycznie (GMO). Tu często manipulacja przekracza dozwolone granice. Dzieje się tak wówczas, gdy autorzy posługują się jawnie nieprawdziwymi danymi lub za naukowe podają fakty publicystyczne.

Dobry film dokumentalny to nie film naukowy, lecz dzieło, odsłaniające złożoność rzeczywistości, zmuszające do zajęcia stanowiska i – jeśli sprawa jest tego warta – pobudzające do działania. Nie obawiam się, że autor będzie mną, czyli widzem, manipulował używając twórczej inwencji, choć nie zgadzam się też, żeby kłamał. Kłamstwo można łatwo obnażyć. Film dokumentalny, podobnie jak sztuka filmowa w całości potrzebuje kompetentnej krytyki. I wydarzeń takich, jak festiwal filmowy PLANETE+ DOC, gdzie na gorąco można dyskutować zarówno prawdę czasu, jak i prawdę ekranu. 🐦

Dolny Śląsk – tu kręć filmy!

WROCLAW FILM COMMISSION TO REGIONALNA KOMISJA FILMOWA,
WSPÓŁPRACUJĄCA Z **FILM COMMISSION POLAND**, KTÓRA WSPIERA FIRMY
I OSOBY ZAINTERESOWANE TWORZENIEM FILMÓW NA **DOLNYM ŚLĄSKU**.

- dostęp do bogatej bazy unikatowych lokalizacji filmowych
- pomoc w wyszukiwaniu nowych miejsc zdjęciowych
- informacje dotyczące lokalnej branży filmowej
- pomoc w uzyskiwaniu wszelkiego rodzaju zezwoleń
- wsparcie finansowe Dolnośląskiego Konkursu Filmowego

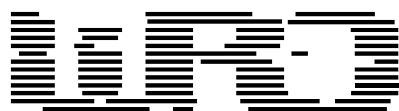
Projekt współfinansowany przez Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego oraz Urząd Miejski Wrocławia

WROCLAW FILM COMMISSION
ODRA-FILM
ul. Piłsudskiego 64a
50-020 WROCLAW

www.wroclawfilmcommission.pl

50 YEARS
OF ELECTRONIC ART

15th MEDIA ART BIENNALE

**PIONEERING
VALUES**

**2013
anniversary
edition**

wro2013.wrocenter.pl

maj – wrzesień
2013
wydarzenia otwarcia
8 – 11 maja 2013
Wrocław
wystawy główne
maj – czerwiec

projekcje / filmy / wideo
instalacje / performansy / koncerty
warsztaty / projekty sieciowe i interaktywne
konferencje / prezentacje / artist talks
małe wro – program dla najmłodszych

wstęp wolny

Centrum Sztuki WRO
DCF – Dolnośląskie Centrum Filmowe
Muzeum Narodowe / DH Renoma
d. Pałac Ballestrémów / Pasaż Pokoyhof
Instytut Grotowskiego / Galeria BWA SIC
Synagoga pod Białym Bocianem
Kino Nowe Horyzonty / ASP / Rynek
Atelier WRO / Galeria Entropia
Cocofli / Szajba / Galeria Art Brut

Centrum Sztuki WRO
Widok 7, Wrocław
wrocenter.pl

BŁAŻEJ HRAPKOWICZ

CANON CINEMATOGRAPHY AWARD: OBRAZY FILOZOFICZNE

Jedna z najsłynniejszych teorii dotyczących obrazu filmowego mówi o jego ścisłym związku z rzeczywistością. W kanonicznym tekście André Bazina *Ontologia obrazu filmowego* czytamy, że kino – jak żadna inna sztuka – potrafi rejestrować rzeczywistość, unaoczniać procesy, napięcia i mechanizmy, jakie rządzą otaczającym nas światem. Kamera nie przedstawia jednak faktycznego obrazu wydarzeń, będącego jedynie rezultatem bezosobowej chemicznej reakcji lub cyfrowego zapisu danych. Sam proces rejestracji – w sensie technicznym – oparty jest na obiektywnych regułach, ale już ustawienie kamery, moment jej uruchomienia i kompozycja kadru to decyzje artystyczne.

W podejmowaniu tego rodzaju decyzji kluczową okazuje się współpraca między reżyserem i operatorem, czyli twórcami obrazu filmowego. Rola autora zdjęć podlega dziś wielu redefinicjom, zwłaszcza w mainstreamowym kinie fabularnym, którego twórcy coraz częściej i ofiecniej korzystają z cyfrowych efektów specjalnych. Operator musi pracować w ścisłej korelacji z twórcami efektów CGI i filmować świat, który jeszcze nie istnieje. Zostanie dopiero wykreowany w postprodukcji. W takich warunkach funkcjonował choćby laureat Oscara Claudio Miranda na planie *Życia Pi* Anga Lee.

W kinie dokumentalnym natomiast jedno wydaje się niezmiennie – na początku jest rzeczywistość, a to, jak filmowcy ją przerabiają i modelują, decyduje nie tylko o charakterze samego filmu, ale również o tym, w jakiej formie owa rzeczywistość dociera do odbiorcy. Wówczas jednak dzieje się rzecz paradoksalna: rzeczywistość w stanie czystym, którą reżyser dopiero później przekształca, zostaje zakwestionowana.

Realizując postulaty Bazina, dokumentaliści tworzą autorski wizerunek świata – sklejony ze skrawków rzeczywistości, ale w istocie stanowiący ułożoną przez artystę narrację. Najlepsze filmy dokumentalne dowodzą, że nie ma czegoś takiego, jak świat istniejący poza naszym postrzeganiem, a zarazem przekonują, że tylko za pomocą artystycznej kreacji możemy dotrzeć do jakiegokolwiek prawdy.

Czy nie jest tak, że ludzka egzystencja, której nie sposób zredukować do tego, co widoczne na pierwszy rzut oka, ulega drastycznemu spłyceciu

w doraźnych, reportażowych filmach? Do materialnych przejawów ludzkiego życia należy przecież dodać choćby sny i fantazje (tak znakomicie odzwierciedlone za pomocą animacji w *Walcu z Baszirem* Ariego Folmana), marzenia i pragnienia (świetnie wpisane w konwencję thrillera kryminalnego w *Człowieku na linie* Jamesa Marsha), wreszcie abstrakcyjne idee oraz filozoficzne dociekania (napędzające kino wiecznie poszukującego i nienasyconego Wernera Herzoga).

Reżyserzy i operatorzy filmów zakwalifikowanych do konkursu Canon Cinematography Award znakomicie łączą walory rejestracyjne i kreacyjne obrazu filmowego. Bazując na dokumentalnej rejestracji, gromadzą „wątki znalezione” – by użyć pojęcia innego teoretyka Siegfrieda Kracauera – i budują własne wypowiedzi artystyczne. Dzięki różnym strategiom wizualnym, opowieści o prawdziwych ludziach i wydarzeniach stają się bez mała filozoficznymi refleksjami, których przedmiotem jest czas, przemijanie, historia, śmierć, a nawet sama sztuka filmu dokumentalnego.

Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz 🌱 PETERA METTLERA (zdjęcia Mettlera, CAMILLE BUDIN i NICKA DE PENCIER) to imponująca wizualna medytacja nad czasem i jego percepcją. Już początek filmu pokazuje, jak interesujące jest podejście twórców do formy dokumentalnej: materiały archiwalne, zazwyczaj pełniące rolę sprawozdawczą, zmontowane są w taki sposób, że wprowadzają raczej element antyrealizmu. Mettlera nie interesuje płytka faktografia, lecz manipulacja obrazem i językiem filmu w celu konstruowania bardzo szczegółowych znaczeń. Różne koncepcje czasu, o których mówią bohaterowie, odzwierciedla reżyser za pomocą precyzyjnie dobranych środków wyrazu, wystawiając na próbę percepcję widza.

Oglądając *Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz* trudno nie pomyśleć o twórczości Andrieja Tarkowskiego, dla którego kino było stworzone do utrwalania czasu. W filmie Mettlera raz kontemplujemy ujęcie niespiesznie płynącej lawy, a innym razem zatracamy się w dynamicznie montowanej, migawkowej sekwencji – w ten sposób doświadczamy na własnej skórze czasu i jego relatywizmu. Obraz filmowy jest tutaj nie tylko narzędziem opowiadania, ale również zapisem nietrwałej i względnej idei, jaką jest właśnie czas.

Jeśli film Mettlera moglibyśmy podsumować frazą Marshalla Bermiana „wszystko, co stałe, rozpywa się w powietrzu” (czy też raczej przemija wraz z upływem czasu), motywem przewodnim filmu *Ogród Eden* 🌱 RANA TALA (zdjęcia DANIELA KEDEMA) jest to, co trwa i nie chce przemijać, czyli pamięć. Reżyser zawitał z kamerą do Sahne – jednego z najpopularniejszych parków rekreacyjnych w Izraelu. Na przestrzeni czterech pór roku obserwujemy zmieniające się barwy i światło, jesienną pustkę i letni tłum wczasowiczów, dzienny harmider i wieczorny spokój.

W filmie Tala słowa dopełniają tylko obraz, który chwilami bawi groteskową kompozycją, a chwilami ewokuje dramat i samotność bohaterów (z jednego ujęcia twórcy potrafili wydobyć zarówno komediowy gag, jak i wizualną metaforę). Sielankowy park przypomina raj, w którym Izraelczycy szukają ukojenia – po tragicznych prywatnych doświadczeniach, a w szerszym planie po historycznych wydarzeniach, które zdefiniowały izraelskie społeczeństwo. Pod koniec filmu Tal wprowadza archiwalne zdjęcia z parku, sugerując, że Sahne to w gruncie rzeczy sanatorium dla ofiar zatrutej traumą pamięci.

Z nakładaniem powinności na artystów należy uważać, ale większość dokumentalistów zgodziłaby się zapewne z przesłaniem, jakie wyłania się z otwierających sekwencji *Zamrażając lód* 🌱 JEFFA ORLOWSKIEGO (również autora zdjęć). Na początku widzimy sklejkę telewizyjnych materiałów, których skondensowany, emocjonalny, tabloidowy przekaz jest następujący: globalne ocieplenie to mit, a przynajmniej kontrowersyjna teza, o którą spierają się naukowcy. Za chwilę kamera zaczyna przyglądać się JAMESOWI BALOGOWI – znanemu fotografowi, który postanowił uzyskać wizualny, namacalny dowód globalnego ocieplenia.

Orłowski towarzyszy Balogowi w bezprecedensowej rejestracji topnienia lodowców, a jego film – dzięki przeciwstawieniu dwóch jaskrawych poetyk wizualnych – jawi się jako antyteza newsowo-reportażowej narracji, kolportującej nieprawdziwe informacje dla czystej sensacji. Dokumentalista – zdaje się mówić Orłowski – może odkłamywać rzeczywistość dzięki zaangażowaniu, pracy i chęci zrozumienia otaczających go zjawisk. W świecie efektywnych nagłówków i krzykliwej debaty publicznej film dokumentalny może być enklawą skrupulatnej analizy, twórczego dialogu i troski o wspólną przyszłość.

Nie tylko jednak społeczny aktywizm, podparty rzetelnym opracowaniem tematu, wyróżnia *Zamrażając lód*. Kamera Orłowskiego, który idzie tropem Baloga i przygląda się największym lodowcom na Ziemi, podkreśla wzniosłość i majestat potężnych brył, które znikają w zastraszającym tempie. Za pomocą statycznych obrazów, pozwalających wybrzmieć niesamowitym procesom zachodzącym przed kamerą, reżyser wydobywa piękno lodowców, a jednocześnie ich niezwykłą kruchość w starciu ze zmianami klimatycznymi. Obser-

wując widowiskową i przerażającą zarazem destrukcję masywnych wybrzeży Grenlandii czy Alaski, trudno się oprzeć wrażeniu, że Orłowski zna słynną frazę Rainera Marii Rilkego: „piękno jest tylko przerażenia początkiem”.

Związek piękna i spraw ostatecznych eksploruje również PEDRO GONZALEZ-RUBIO (odpowiedzialny także za zdjęcia) w *Inori* 🌱. Twórca pokazywanego na festiwalu PLANETE+ DOC w 2011 roku Nad morzem kreuje obrazy z pogranicza malarstwa i kina. Film otwiera pozbawione dźwięku, nieruchome ujęcie, które można by pomylić z malarskim płótnem. Dopiero po chwili w kadrze pojawia się ruch i jesteśmy w krainie kina. Napięcie między ruchem i bezruchem to cecha charakterystyczna Inori – historii mieszkańców małej wioski, w której życie zlewa się w jedno ze śmiercią.

W filmie Gonzalez-Rubio widać też doskonale, jak film dokumentalny może czerpać estetyczną inspirację z kina fabularnego. Dysharmonijne, delikatnie zaburzone, nieco dziwne ujęcia, które wypełniają Inori, przypominają dzieła Yasujiro Ozu. Podobnie jak w filmach japońskiego mistrza, przestrzeń jest tutaj traktowana na równych prawach z ludźmi (czasem nawet wysuwa się na pierwszy plan), a wszelkiego rodzaju zakrzywienia perspektywy tworzą szczeliny w precyzyjnie skomponowanych kadrach. To swego rodzaju nadrealizm, ciągle sugerujący tajemnicę i metafizyczny naddatek, ale również zdradzający obecność śmierci.

Na tle wymienionych filmów ciekawie prezentuje się *Aleksander* 🌱 ANKI i WILHELMA SASNALI (zdjęcia WILHELMA SASNALA). Może on posłużyć za podsumowanie całej sekcji, gdyż autorzy zaproponowali dowcipną grę z tradycyjną formułą kina dokumentalnego, nie tracąc jednocześnie z oczu tytułowego bohatera. W pierwszej scenie Aleksander – biedny chłop z bliżej nieokreślonej wsi – rozbiera się niemal do naga, demonstrując m.in. dokument potwierdzający status bezrobotnego. Oto kolejny po Z daleka widok jest piękny film, który odziera polską wieś z kolorowych mitów, by ukazać marazm i moralne skalenie jej mieszkańców.

Jednak Sasnalowie szybko zaczynają grać z naszymi oczekiwaniami. Już za chwilę instruuje Aleksandra, co dokładnie ma robić, prezentując dwa warianty wydarzeń. Ujawniają swoją obecność jako autorów ingerujących w rzeczywistość (podobną funkcję pełnią również powracające wyciemnienia), wytwarzają dystans wobec filmowanego kamerą z ręki „żywota Aleksandra”. Paradoksalnie jednak, egzystencja Aleksandra i jego rodziny zyskuje dzięki temu dodatkowy wymiar – obserwujemy, jak bohaterowie reagują na kamerę, jak poruszają się w towarzystwie filmowców, jak dialogują z reżyserami. Sasnalowie od czasu do czasu oddają głos Aleksandrowi, pozwalając mu snuć własną, bardzo lakoniczną narrację o swoim życiu.

Wbrew stereotypom o gnuśniejących, biernych bezrobotnych życie bohaterów filmu *Aleksander* jest aktywne, pragmatyczne i podporządkowane wymogom rzeczywistości. W długich ujęciach Sasnalowie uchwycili rytm ich codzienności, nie ograbili swoich postaci z godności i szacunku. W ostatniej scenie zaś zaproponowali obraz, który można uznać za symboliczny w kontekście sztuki filmu dokumentalnego. Oto Aleksander wychodzi z domu i idzie przed siebie – nie wiadomo, gdzie zmierza, kamera filmuje go frontalnie. Czy to była spontaniczna decyzja? Sugestia reżyserów? A może ważne jest tylko to, że idzie? To pytania, które współcześni dokumentaliści nader często zadają swoim widzom. 🌱

SYLWIA KAWALEROWICZ, REDAKTORKA NACZELNA MAGAZYNU AKTIVIST

MIASTO JEST NASZE

Kształtujemy rzeczy, które tworzymy, a potem one kształtują nas. Motto filmu *Metro myśli* ✨ wydaje się myślą przewodnią wszystkich filmów, dotykających zagadnienia miejskości, pokazywanych na tegorocznym festiwalu PLANETE+ DOC. Miasto zmienia sposób życia. Wpływa na to, kim jesteśmy, jacy jesteśmy, jak żyjemy i jakie łączą nas relacje.

Urbanizacja zniszczyła pierwotny układ ludzkich osiedli, z ich miejscami spotkań i szlakami komunikacyjnymi. Narzuciła rygory dyktowane głównie potrzebami rozwijającej się motoryzacji – od lat 40. XX wieku to samochody i ich wygoda wydawały się najważniejsze dla urbanistów. Coś jednak z czasem się zmieniło. To wreszcie my, ludzie, przejmujemy metropolie, przynajmniej w Europie, bo np. Chiny właśnie przerabiają nasze błędy z lat 60. XX wieku. Twórca filmu *Ludzki wymiar* ✨ wraz z duńskim architektem Janem Gehlem – humanistą wśród urbanistów, zaangażowanym w projektowanie właśnie zgodnie z „ludzka skalą” – zastanawiają się jak sprawić, by megamiasta były przyjazne dla ich mieszkańców i pokazują, jak można zmienić miejski pejzaż i jakość życia, oddając przestrzeń ludziom. Na przykładach z całego świata udowadniają, że wystarczy przekazać mieszkańcom fragment miasta, by zmieniły się nasze zwyczaje, a przestrzeń nabrała nowego życia i stała się „nasza”.

O tym, jaki wpływ na nasze życie ma miasto, w którym żyjemy, opowiada też znakomity film *Metro myśli* TIMO NOVOTNEGO. W rytm hipnotycznych dźwięków muzyki zespołu SOFA SURFERS obserwujemy pięknie sfotografowane codzienne życie, toczone się w wagonach metra na całym świecie. Poznając specyfikę podziemnej kolejki, możemy wiele dowiedzieć się o charakterze miasta i jego mieszkańców. I to im właśnie reżyser filmu oddaje głos. Dla każdego podróż metrem jest doświadczeniem innego rodzaju – jedni obserwują innych, zastanawiając się, kim są, jakie historie ze sobą wiozą, inni nie zwracają uwagi na tłum i nadrabiają zaległości w lekturze. Metro to także miejsce, w którym można odpocząć od ciągłego przymusu odpowiadania na maile i telefony (Nowy Jork), albo zatłoczona opresyjna przestrzeń, w której grają ocieracze (Tokio). Codzienne podróże metrem kształtują nas tak samo jak wszystko inne. Jedna z bohaterów filmu wspomina, że muzyka, którą tworzy,

jest swoistym refleksem jej codziennych podróży. „Gdybym jeździła samochodem, moja muzyka byłaby inna” – mówi.

O tym, jak ważnym doświadczeniem jest z kolei jazda samochodem, a dokładniej nauka jazdy, opowiada film *Kto cię uczył jeździć?* – zabawna próba pokazania różnic kulturowych poprzez obserwację trójki bohaterów, którzy robią prawo jazdy w obcym kraju. Koreanka w Niemczech, Amerykanin w Japonii i Niemka w Indiach muszą zmierzyć się nie tylko z wyzwaniem, jakim jest sama nauka jazdy, ale i ze wszystkimi kulturowymi barierami, dzielącymi tak różne społeczeństwa.

Tak jak *Ludzki wymiar* opowiada o miastach, które niesamowicie szybko się rozrastają, tak *Detropia* pokazuje miasto, które umiera. Detroit było w latach 50. XX wieku bogatą metropolią, a dzisiaj stało się miastem-widmem. Szacuje się, że co 20 minut jedna rodzina opuszcza to miasto. Całe kwartały są wyburzane, a mieszkańcy przesiedlani zostają do centrum, bo na dalekie przedmieścia nie opłaca się doprowadzać miejskiej komunikacji. Klasyczny w formie film dokumentalny pokazuje przemiany, jakim podlega amerykańska ekonomiczna i społeczna rzeczywistość. Obraz ten, podobnie jak pejzaż miasta, nie jest specjalnie optymistyczny. Co ciekawe ponury krajobraz przyciąga dziwaków, którzy przyjeżdżają do Detroit po to, by fotografować przykłady „urzekającego rozpadu”. Jedna z bohaterów filmu *Detropia* chodzi po opuszczonych pomieszczeniach monumentalnego dworca Michigan Central Station. To budynek kultowy dla *urban explorerów* z całego świata – ludzi, których fascynują miejsca niegdyś tętniące życiem, a dzisiaj opuszczone i niszczone, ale wciąż noszące ślady po swoich lokatorach. Takie miejsca fascynują też bohaterów filmu *Zwiedzanie na nielegalu*. Uzbrowieni w aparaty fotograficzne odwiedzają *haikyo* – współczesne ruiny, których w Japonii, o dziwo, nie brakuje. W opuszczonych szpitalach, klubach nocnych, czy położonym z dala od cywilizacji muzeum wulkanów znajdują ślady życia. Błądząc po zdezelowanych budynkach, zastanawiają się nad ulotnością ludzkiej egzystencji, zwłaszcza w obliczu takich kataklizmów, jak trzęsienia ziemi, czy tsunami, które nie tylko przyczyniło się do powstania kolejnych hektarów *haikyo*, ale uczyniło podobne spustoszenia w ludzkiej psychice.

Z trochę innej perspektywy miejskie życie pokazuje film *Iceberg Slim. Portret alfonsa* – efektownie zrobiona biografia najsłynniejszego pisarza wśród alfonsów i alfonsa wśród pisarzy, postaci mającej ogromny wpływ na afroamerykańską kulturę popularną oraz całe pokolenie współczesnych raperów (z Ice Cube'em czy Ice T na czele). ICEBERG SLIM – dorastający na ulicach Milwaukee i Chicago w latach 30. i 40. XX wieku – oczarowany wystawnym stylem życia alfonsów i ulicznych gangsterów, wybrał ścieżkę

kariery, wiodącą przez bardzo ciemne zaułki. Charyzmatyczny i inteligentny, potrafił jednak przekuć niezbyt szlachetne zajęcie na coś wartościowego – jak mówi jeden z bohaterów filmu (w filmie wypowiada się cała plejada twórców wychowanych na legendzie Slima – Snoop Dogg, Ice T, Quincy Jones, czy Henry Rollins), „malował coś pięknego bardzo brzydką farbą”. W 1969 roku wydał pierwszą powieść, a potem kolejne, zmieniając niejako profesję i stając się jednym z najbardziej znanych twórców popularnego wśród czarnej społeczności nurtu street lit, zwanego też gangsta lit – powieści opisujących zły, brutalny świat ulic amerykańskich miast. Energetyczna *Disco-rewolucja* opowiada z kolei o rewolucji obyczajowej, jaka rozegrała się w klubach Nowego Jorku na początku lat 70. XX wieku. Disco wyzwoliło kobiety, gejów i czarnych z ciasnych ram obyczajowości i pozwoliło im – najpierw na parkiecie, a potem na co dzień – pokazać swoją prawdziwą naturę, bez obaw o dyskryminację. Siła filmu nie polega na próbie eksperymentowania z formułą filmu dokumentalnego (żartobliwe wstawki o tajemniczych osobach „gotujących” rewolucję, niemalże jak trzy szekspirowskie wiedźmy), lecz na wykorzystaniu archiwalnych materiałów z klubów oraz wspomnień ówczesnych gwiazd (takich jak Gloria Gaynor lub The Village People) i aktywnych uczestników ówczesnego życia klubowego oraz socjologów i antropologów, starających się (czasami wręcz wbrew opiniom samych zainteresowanych) nadać głębszy sens epoce, która dla wielu była najbardziej hedonistycznym okresem XX wieku.

AGATA MICHALAK, REDAKTORKA NACZELNA MAGAZYNU KULINARNEGO KUKBUK

JĘDZ LOKALNIE, MYŚL GLOBALNIE: CZTERY BATALIE O ZARCIE

Gdy jesteśmy skoncentrowani i pogodni, w jedzeniu szukamy przyjemności. Jeśli błądzimy myślami – jemy mechanicznie, nie myśląc o treści naszego posiłku. W codziennym życiu zdarza nam się jeszcze jeść towarzysko, erotycznie i kategorycznie, z poczucia obowiązku, z wiary w przykazania lekarza albo diety. Na szczęście jednak istnieje festiwal PLANETE+ DOC, który przypomina, że jedzenie jest polem bitewnym, na którym toczy się bardzo dużo różnych walk. W tym roku zobaczycie z bliska przynajmniej cztery.

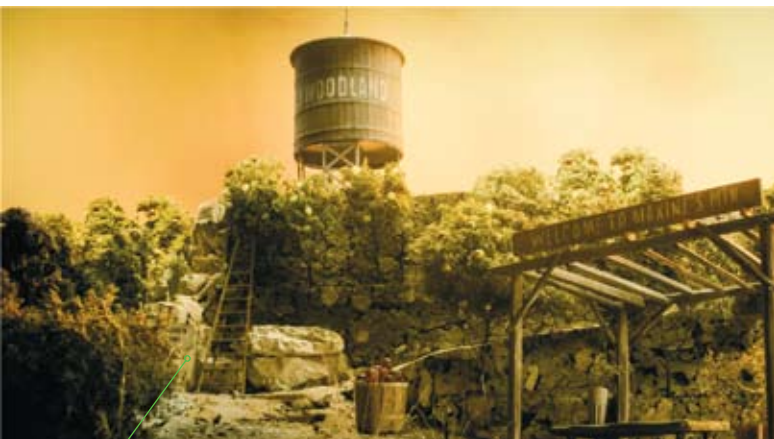
WALKA O RÓŻNORODNOŚĆ

Łowcy owoców w reżyserii YUNGA CHANGA, gwiazdy poprzednich edycji festiwalu filmowego PLANETE+ DOC, to feeria barw, smaków i zapachów, niemalże wyczuwalnych za pośrednictwem tego filmu. To obraz, który pokazuje, jak blisko jest do raju lasom tropikalnym, sadom i ogrodów pod każdą szerokością geograficzną. Raju, z którego, nota bene, wygnaliśmy się sami – jak przypomina w filmie Bill Pullman – poprzez zjedzenie owocu! Chang podgląda Pullmana i jemu podobnych, zafascynowanych egzotycznymi owocami pasjonatów, jak odkrywają zapomniane gatunki, podejmują próby ufundowania publicznych ogrodów czy przeszczepienia super rzadkich gatunków na amerykańską glebę. Coraz lepiej rozumie, że nie o pogoń za egzotyką tu chodzi. W każdym razie nie tylko. Przed naszymi oczami rozgrywa się walka o zachowanie wielu owocowych unikatów („Mon Liz” gatunkowej różnorodności), o których zapominamy spychając je do roli pożywienia. A przecież w swej różnorodności stanowią one wartość. To piękny film, lekko cierpki i słodki zarazem, pełen ziarenka smaku jak marakuja.

WALKA O PRZEJĘCIE KONTROLI

Na surowo z kolei to coś surowego, twardego i pikantnego – może papryczka-czuszka? Film ANNELOEK SOLLART uwiera i budzi kontrowersje, bo w grę wchodzi jedzenie i karmienie najbliższej istoty – własnego dziecka – w sposób, który może mu zaszkodzić. Bohaterka Na surowo, Francis, jest oddaną witarianką. Wierzy, że jedząc niegotowane, stricte wegańskie potrawy,

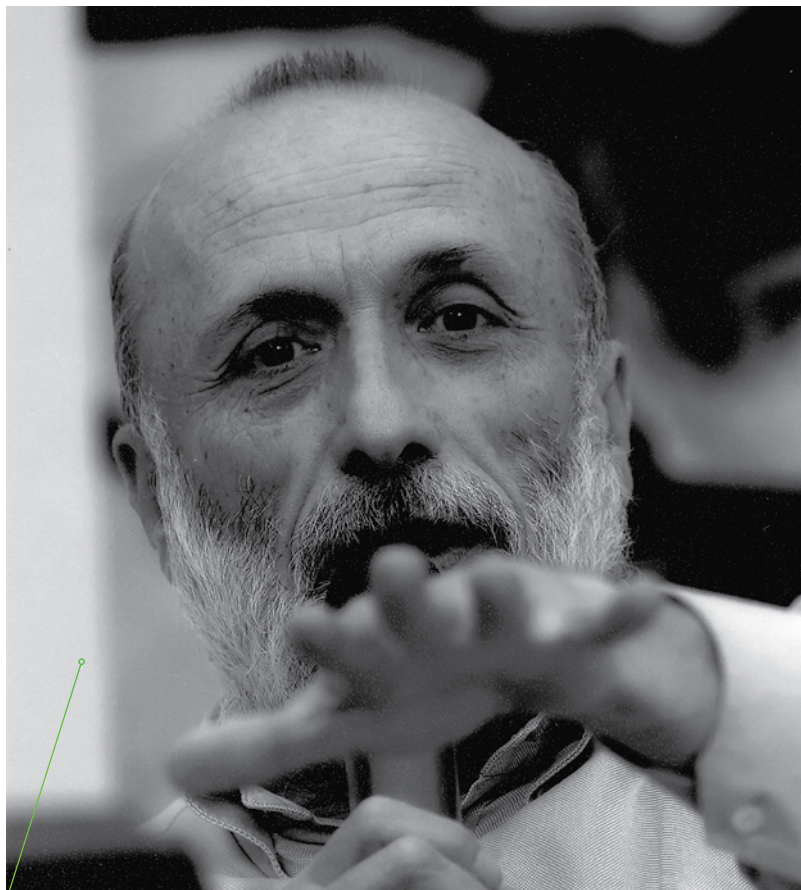
chroni syna Toma przed szkodliwymi dla zdrowia hormonami, zawartymi w przetworach mlecznych i kancerogennymi substancjami chemicznymi, których pełno w przetworzonym jedzeniu. Tom jest mniejszy niż rówieśnicy, nieco wolniej się rozwija, a w jego organizmie brakuje wapnia. Ale czy te 6 do 12 centymetrów, których może mu zabraknąć do idealnego wzrostu, jaki osiągnąłby na mięsnej, mlecznej i gotowanej diecie, to nie jest uczciwa cena za brak poważniejszych zdrowotnych przypadłości? **Na surowo** zastanawiają, bo trudno odmówić Francis troski o syna, choć nie sposób przy tym nie dostrzegać, że balansuje na granicy. Tą kobietą na pewno powoduje miłość, ale czy nie ma w niej też odrobiny obsesyjnej kontroli, przejawiającej się w trzymaniu w ryzach tego, co najbliższe i najłatwiejsze, czyli zawartości talerza?

WALKA POLITYCZNA

Zawartość talerza jest *par excellence* narzędziem kontroli dla CARLO PETRINIEGO. Jednak nie jest to kontrola osobista, występująca w łonie rodziny, lecz kontrola polityczna, sprawowana przez państwo nad obywatelem. Niesamowita osobowość, niespożyta energia, niewyczerpane źródło pomysłów i niesłabnące zaangażowanie – to motory napędzające do działania założyciela globalnego ruchu Slow Food. **Historia ruchu Slow Food** ★ STEFANO SARDO odtwarza historię Petriniego, która w gruncie rzeczy sprowadza się do historii zaangażowania: w tworzenie alternatywnych kanałów politycznych i medialnych, w zachęcanie słabszych do grupowania się, by głośniejszy było słyhać ich głos, w namawianie do szacunku dla tradycji i kultury przejawiających się w jedzeniu, przy jednoczesnym zachowaniu lewicowych ideałów. Carlin Petrinini, jak nazywają go przyjaciele, toczy walkę o to, by nie unifikować, by dostrzec piękno w różnorodności i by wykonać pracę nad jej zachowaniem. Robi to z mocą i wdziękiem, które od pierwszej chwili zjednują mu serca, bo i temat lokalnego, pieczołowicie przygotowywanego jedzenia, który wywiesił na sztandarach, jest dla wszystkich instynktownie zrozumiały. Film **Historia ruchu Slow Food**, opowiadający o politycznej wadze jedzenia, byłby ekologicznie pozyskanym czerwonym homarem.

WALKA O PRZETRWANIE

Do jakiego produktu porównamy film **Małże i miłość** ★ w reżyserii WILLEMIK KLUIJFHOUT? W intymny sposób opowiada on o holenderskich i belgijskich małżach, ich życiu, sposobach hodowli i ludzkich historiach z nimi powiązanych. Delikatna konstrukcja filmu, przywołująca opowieści osób pracujących z małżami lub je badających, przypomina strukturą koronkową holenderską czekoladę, stworzoną w 2006 roku przez food-designerkę Katję

Gruijters. Kluijfhout pokazuje, jak wiele czynników wpływa na istnienie dzikich skupisk małży, jak wiele ludzkich żyć jest w to zaangażowanych, a także jak tak nieprecyzyjna w sumie rzecz, jak technologia, potrafi kształtować – nie zawsze pozytywnie – najróżniejsze aspekty życia mięczaków. Z drugiej strony widzimy jednak, jak te same narzędzia technicznej rewolucji pozwalają na hodowlę morskich żyjątek w kontrolowanych warunkach, a nawet umożliwiają ratowanie ludzkich płodów za pomocą wyabstrahowanego z małżego ciała swoistego „kleju”. Przyszłość małży z holenderskiego regionu Zeeland nie rysuje się przejrzyście, ale możecie być pewni, że obraz ich teraźniejszości to urzekające i intrygujące dzieło.

Owocnego oglądania! 🐚

ADRIANA PRODEUS

POEZJA OBRAZU: 6 X PETER METTLER PRZED KOŃCEM CZASU

Niezwykły film o zorzy polarnej (*aurora borealis*) to jeden z powodów, by poznać twórczość PETERA METTLERA, autora filmowych esejów na pograniczu sztuki wideo i dokumentu, który wraz z Atomem Egoyanem czy Patricią Rozemą współtworzył pod koniec lat 80. XX wieku kanadyjską Nową Falę – ruch młodych filmowców z Toronto.

W *Obrazie światła* ♥ (1994), nakręconym w najdalem wysuniętym na północ miejscu w Kanadzie, udało się Mettlerowi uchwycić subtelne zmiany zorzy, rejestrując tylko trzy klatki na minutę. Kolorowe flesze na niebie, falujące płachty, czy huragany barw są poezją, w którą ujął naukowy wykład o 17 rodzajach śniegu i życiu w strefie polarnej. Gdy całą dobę gra tu telewizor, właściciel motelu leży pod skórą niedźwiedzia i ogląda swoje dawne imprezy z taśm VHS. Mettler kocha absurd: wywierca dziurę w ścianie pokoju aż powoli usypuje się w nim zaspa wypełniającą całe wnętrze. Jonathan Rosenbaum nazwał *Obraz światła* „najpiękniejszym połączeniem sztuki i nauki od czasu *La Région Centrale* Michaela Snowa”.

Kultowy film Mettlera *Hazard, bogowie i LSD* ♥ (2002), zwycięzca pierwszej edycji festiwalu filmowego PLANETE+ DOC, powstawał przez wiele lat jako projekt badawczy, rejestrowany kamerą chronologicznie bez scenariusza i listy lokacji. Intuicyjna, otwarta forma wymagała od autora podróżywania po całym świecie z małą ekipą, a potem zupełnie samemu. Mettler przyglądał się bohaterom z bliska, szukając wątku ekstazy, przeżyć duchowych i uzależnienia w najbardziej nieoczekiwanych miejscach, jak choćby terminal lotniska, gdzie wyznawcy ewangelizmu spotykają się w zbiorowym „odlocie” religijnym.

Po niemal dwóch latach zdjęć do filmu *Hazard, bogowie i LSD* Mettler zamknął się w górskiej chacie i najpierw sam przez rok, a potem w opuszczonym hotelu z grupą współpracowników zmontował pierwszą 55-godzinną (!) wersję filmu. „Chciałem, żeby jedna rzecz wiodła do drugiej. Pozwoliłem filmowi, żeby robił się sam. Jego struktura miała odzwierciedlać nieprzewidywalną logikę życia, przy jak najmniejszym udziale autora” – tłumaczył.

Ogromne znaczenie ma dla Mettlera miksowany dźwięk, tworzący pejzaże audialne. W filmie *Hazard, bogowie i LSD* był to ambient kasyna w Las

Vegas, imprezy techno, muzyka Henryka Góreckiego i FREDY FRITHA, z którym reżyser tworzy audiowizualne show, jakie będziemy mieli okazję zobaczyć i usłyszeć w Warszawie 13 maja w Teatrze Studio. Mettler jest mistrzem synestezji, tłumaczenia wrażeń dźwiękowych kolorem, a optycznych – dźwiękiem. Jego filmy sprawiają wrażenie wędrówki ze słuchawkami na uszach poprzez zmieniające się krajobrazy.

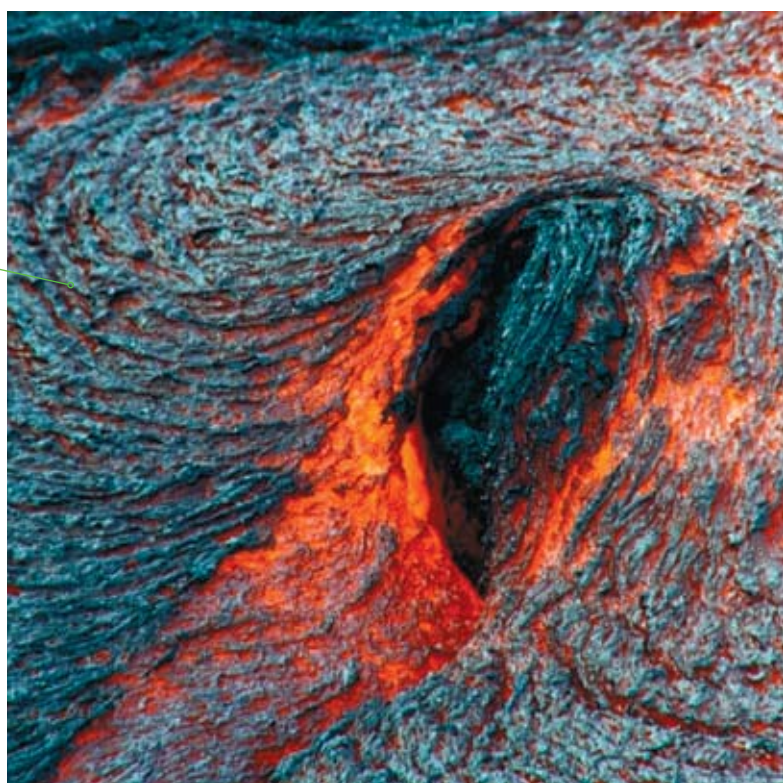
W filmie dokumentalnym *Balifilm* (1996), poświęconym tradycyjnym tańcom i teatrowi na Bali, udało się Mettlerowi stworzyć znakomite połączenie obrazu i tradycyjnej muzyki gamelanu. Film przypomina taneczne dzieła Mai Deren, ale pozbawiony jest jakichkolwiek odniesień. Oddaje tylko emocje uczestnictwa w egzotycznych, oszalałych rytuałach, o których sensie nie mamy pojęcia.

„Można patrzeć nie wiedząc, co się ogląda” – mówi Mettler. Dokładnie jednak opisuje swoje obrazy, opowiada o ich percepcji. Zostawia ramy, w których widzi współtworzy znaczenie filmu. Głównym tematem staje się samo doświadczenie oglądania. Charakterystyczny styl reżysera łatwo porównać do sztuki improwizacji z kamerą, traktowaną tak, jakby była instrumentem muzycznym. Jego *Petropolis* (2009), zrealizowany dla Greenpeace'u, to długi lot nad terenami, gdzie w Kanadzie wydobywa się ropa – pewne rzeczy można dostrzec wyłącznie z góry. Dymy, opary, lśniące jeziora tworzą zamknięty świat, enklawę zniszczeń o powierzchni porównywalnej do Wielkiej Brytanii.

Pierwsze trzy minuty najnowszego filmu reżysera *Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz* (2012), zapierają dech w piersiach. Amerykański astronauta odbywa skok z balonu na krawędzi przestrzeni kosmicznej. Jest rok 1960. Poczucie „bycia poza czasem”, swobodne spadanie zostają przeniesione we współczesność. Podobnych przestrzeni szukamy dziś w Wielkim Zderzaczu Hadronów czy wulkanie na Hawajach. Może jesteśmy w stanie przeżyć jednak koniec czasu?

Mettler pokazuje również w kinie własne notatki do filmu, a uwolnione sekwencje, strumienie wrażeń przetwarza w nieruchome *Teledivinitry* – wieszane na ścianach wydruki lub zdjęcia na lightboksach, które będzie można oglądać w ramach jego retrospektywy na wystawie we Wrocławiu.

Autor transcendentnych doku-fikcji poszukuje dla kina doskonałej formy, obnażając w tym celu autorytarną rolę własnego komentatora oraz arbitralność kamery. Używa nauki do tłumaczenia niezrozumiałych zjawisk, lecz autorem czyni przypadek i reakcje samych widzów. Po obejrzeniu filmów Mettlera widzi się świat inaczej, odmiennie doświadcza się spaceru, gdy przed oczyma przelatują obrazy i dźwięki. Kto raz zobaczy „Mettleramę”, „Mettler-wizję”, rozpozna ją także u siebie – bez względu na sytuację, w której ktoś się akurat znajdzie. ✨

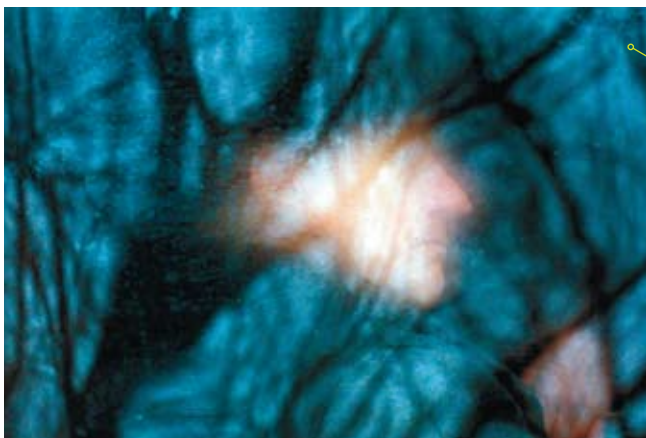
PIOTR CZERKAWSKI

PRAWDA CZASU, PRAWDA EKRANU... WAS WYZWOLI: 12 X SIERGIEJ ŁOŻNICA

ROSYJSKIE PEJZAŻE SIERGIEJA ŁOŻNICY

SIERGIEJ ŁOŻNICA wydaje się zawdzięczać swą błyskotliwą karierę odwadze i skłonności do ryzyka. Urodzony na Białorusi, wychowany w Kijowie przyszły reżyser przez długi czas odnosił sukcesy jako pracownik tamtejszego Instytutu Cybernetyki. W pewnym momencie zdecydował się jednak porzucić prestiżową pracę na rzecz niespokojnego życia artysty. Skok w nieznanie zakończył się nadspodziewanie miękkim lądowaniem. Młody reżyser z miejsca zyskał sławę jednego z najoryginalniejszych twórców europejskiego kina dokumentalnego. Osiągnięte sukcesy nie wystarczyły jednak do zaspokojenia jego ambicji. Łożnica zdecydował się w pewnym momencie wdrzeć na niegościnne terytorium kina fabularnego. Raz jeszcze zuchwały szturm zakończył się pełnym sukcesem. Już za sprawą debiutanckiego *Szczęście ty moje* 🍷 inżynier Łożnica zakwalifikował się do Konkursu Głównego na niezwykle hermetycznym festiwalu w Cannes. Wyczyn ten powtórzył także przed rokiem z kolejną w swoim dorobku fabulą – *We mgle* 🍷. Widoczna w filmografii Łożnicy wszechstronność pociąga za sobą niebywałą erudycję. Rosyjski reżyser nie wstydzi się subtelnie zakpić z dziennikarza zadającego mu zbyt naiwne pytanie, a w kolejnych rozmowach potrafi zacytować z pamięci Wittgensteina lub ze swadą rozprawiać o obejrzanym ostatnio filmie. W postawie Łożnicy, zamiast artystowskiej pozy, zaznacza się jednak bezdyskusyjny autentyzm. To samo należałoby powiedzieć także o jego reżyserskim stylu, który u mniej utalentowanego twórcy łatwo zamieniłby się najpewniej w ciąg irytujących manieryzmów.

Autor *Pejzażu* 🍷 zasłynął jako wnikliwy portrecista rosyjskiej prowincji. Choć ikonografię filmów Łożnicy tworzy najczęściej siekiera, strzelba i butelka wódki, reżyserowi trudno zarzucić epatowanie sensacją rodem z tabloidu. Wręcz przeciwnie, filmy autora *Przysiółka* 🍷 pozostają utrzymane w atmosferze kontemplacji, a bijący od nich spokój rzadko mącą jakiegokolwiek dialogi. Za wykładnię twórczej metody reżysera mógłby posłużyć chociażby zrealizowany przez niego *Portret* 🍷. Seria czarno-białych kadrów przedstawia, oderwanych na chwilę od codziennych zajęć, mieszkańców rosyjskiej wioski. Wnikliwe spojrzenie na ich spracowane, pokryte zmarszczkami twarze pozwala bardzo szybko przebyć drogę od banału do wzniosłości, od konkretnego do metafizyki.

NA GRUZACH ZSRR

Minimalistyczna stylistyka filmów Łoźnicy nie pozbawia ich drapieżności. W swym pierwszym filmie dokumentalnym reżyser zadeklarował chęć ironicznej gry z utartymi schematami i zużytymi konwencjami. *Dziś zbudujemy dom* już na poziomie swojego tytułu, w przewrotny sposób wydaje się odnosić do estetyki socrealizmu. Czarno-biały film o jednym dniu z życia robotników budowlanych sytuuje się jednak na antypodach propagandowych kronik. W *Dziś zbudujemy dom* próżno szukać rozentuzjasmowanego narratora, który wychwalałby imponujące wyczyny kolejnych stachanowców. Wśród portretowanych przez Łoźnicę robotników dominuje lenistwo i stagnacja, a ożywienie prowokują wyłącznie, organizowane podejrzanie często, przerwy od pracy. Nic dziwnego, że świadomy absurdalności podglądanych scenek reżyser chwilami nadaje im klimat rodem ze ślapstickowej komedii. Za ironicznymi zabiegami formalnymi kryje się jednak najpewniej całkiem poważny przekaz. Dziś zbudujemy dom powstał przecież zaledwie sześć lat po rozpadzie Związku Radzieckiego. Czyżby Łoźnica chciał poprzez swój film wyrazić rozczarowanie poziomem zaangażowania, z jakim obywatele przystępują do budowania „nowej Rosji”? Niemal każdy film twórcy *Przysiółka* z wdziękiem poddaje się podobnym interpretacjom politycznym. Siła filmów dokumentalnych Łoźnicy polega jednak na tym, że z równym powodzeniem można potraktować je jako pozbawione ideologicznego balastu kartki z podróży po zapomnianych krainach.

Bardziej oczywiste odniesienia do skomplikowanej przeszłości Rosji z pewnością da się jednak dostrzec w *Spektaklu*. Kolaż kronik, obrazujących realia kultury kolchozowej, można potraktować jako krytyczny komentarz w sprawie coraz powszechniejszej nostalgii za Związkiem Radzieckim. Za sprawą błyskotliwego montażu Łoźnica wydobywa z pozornie niewinnych archiwaliów treści propagandowe i wskazuje na stopień zindoktrynowania, jakiemu poddana była komunistyczna codzienność.

W POSZUKIWANIU WSPÓLNOTY

Sięgnięcie po materiały sprzed lat spowodowało równie interesujące rezultaty w zrealizowanej kilka lat wcześniej *Blokadzie*. Jeden z najsłynniejszych filmów dokumentalnych Łoźnicy opiera się na montażu fragmentów kronik II wojny światowej, pochodzących z otoczonego przez Niemców Leningradu. Łoźnicowski raport z oblężonego miasta nie ma nic wspólnego ze zwyczajowym patosem narracji o „Wielkiej Wojnie Ojczyźnianej”. Rosyjski reżyser skupia się na przywołaniu elementów zwyczajnej codzienności, a także odruchów solidarności, które pozwoliły jego rodakom na zachowanie godności w ekstremalnej sytuacji. Nic wspólnego z obliczem wojny, malowanym na kartach szkolnych podręczników, nie znajdziemy także w fabularnym *We mgle*. Najnowszy film reżysera gmatwa klasyczny podział na „herosów” i „tchórzy” za sprawą fałszywych oskarżeń i skrywanej od dawna zawiści, determinujących relacje między bohaterami.

Choć w kinie Łoźnicy przeszłość bez wątpienia rzutuje na teraźniejszość, to w większości filmów reżyser skupia się na opisie współczesnej Rosji. Autor *Portretu* nie pozostawia przy tym złudzeń. Wojna czy pokój, w kraju żyje się tak samo ciężko. U twórcy *Szczęście ty moje*, niczym w wierszu Białoszewskiego, rzeczywistość zastępuje „ta Słowianka rzeczywistość”. Szansę na przeciwstawienie się wszechobecnej biedzie, marazmowi i brakowi perspektyw Łoźnica dostrzega wyłącznie w solidarnym wysiłku większej grupy ludzi. Tak dzieje się chociażby w *Artel*, w którym poczucie wspólnoty i rozsądny podział ról pozwalają bohaterom na wygranie walki z niesprzyającą naturą.

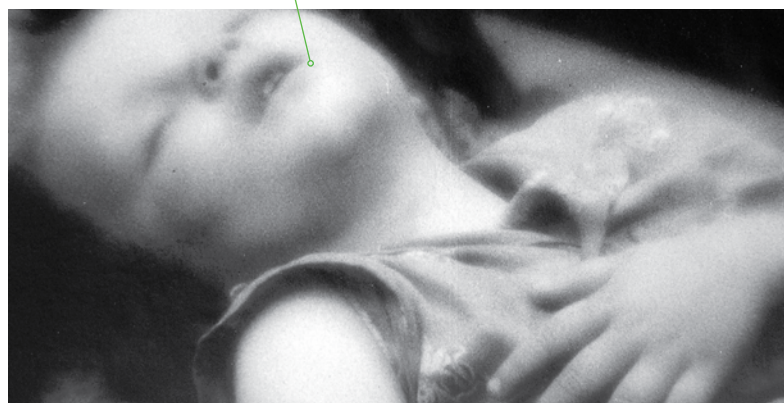
ROSJA NA ROZDROŻU

Zgodnie z pesymistyczną wizją Łoźnicy mieszkańcy współczesnej Rosji

coraz rzadziej są jednak w stanie wznieść się ponad własny egoizm i pokonać wzajemne uprzedzenia. Prowincję traktują jak więzienie, z którego jak najprędzej chcieliby się wydostać. Chyba właśnie taki sens należałoby nadać aż dwukrotnie wykorzystywanej przez Łoźnicę symbolice podróży. W starszym *Przystanku* rosyjski reżyser przygląda się grupie śpiących pasażerów, oczekujących na pociąg na niewielkiej stacji. Każdy z bohaterów wydaje się pogrążony w hermetycznym świecie własnych fantazji, które najpewniej nigdy nie zostaną zrealizowane. Pomysły wykorzystane w *Przystanku* powróciły na nowo w dłuższym *Pejzażu*. Właśnie za sprawą tego filmu dokumentalnego w świecie Łoźnicy na dobre rozgościły się gorycz i beznadzieja, towarzyszące jego późniejszym fabułom. W *Pejzażu* rosyjski reżyser obserwuje tłum, tłoczący się w oczekiwaniu na spóźniony autobus. Rzut oka na bohaterów pozwala przypomnieć sobie słowa Leszka Kołakowskiego, który w eseju *O podróży* dowodził: „[podróżujemy, bo] chcielibyśmy zawsze być u początku, mieć poczucie, że świat jest dla nas otwarty, że się zaczyna właśnie”. Irracjonalne nadzieje bohaterów *Pejzażu* pozornie wydają się spełnione. Autobus w końcu dociera na przystanek. Okazuje się jednak, że wolnych pozostało zaledwie kilka miejsc. Wśród oczekujących wybucha kłótnia, potyczkom słownym towarzyszą jak najbardziej fizyczne przepychanki. Grupie szczęśliwców udaje się w końcu wsiąść do autobusu. Dokąd dojadą?

Być może kierowca pomyli kierunek, a pasażerowie, wzorem bohatera *Szczęście ty moje*, zamieniają się w upiory, zabłąkane na prowincjonalnych bezdrożach. Fabularny debiut Łoźnicy – bodaj największe spełnienie artystyczne w dotychczasowym dorobku reżysera – stanowi znakomite studium agresji, zrodzonej z beznadziei i frustracji. Trudno uwierzyć, że opowieść o kierowcy ciężarówki, mimowolnie wciągniętym w spiralę szalejącej przemocy, była pierwotnie pomyślana jako historia miłosna. Jak wyjaśnił jednak w pewnym wywiadzie sam Łoźnica: „z każdym Rosjaninem bywa tak, że cokolwiek zaczyna, i tak kończy z kałasznikowem w rękę”.

MAGDALENA LANKOSZ

JAK TO SIĘ ROBI W AMERYCE: 4 X HEIDI EWING I RACHEL GRADY

Loki się zamęt. Loki zadaje niewygodne pytania. Loki podburza istniejący porządek. Sam obdarzony boskimi atrybutami, kwestionuje boską władzę. Nieprzypadkowo, kiedy w 2001 roku HEIDI EWING i RACHEL GRADY zakładały firmę produkującą filmy dokumentalne, nazwały ją na cześć nordyckiego bóstwa – Loki Films. Władzę, jaką daje im nad widzami pozycja dokumentalistek, Amerykanki wykorzystują nie po to, by przekonać nas do swoich poglądów, ale po to, by zmusić nas do zadawania pytań. By podkopać naszą bezkrytyczną postawę wobec obrazu świata, który przekazują nam mass medialne bóstwa i ich samozwańczy prorocy.

Heidi Ewing i Rachel Grady poznały się przeszło dekadę temu, pracując na planie produkcji telewizyjnej. Jak same mówią, połączyła je paląca ciekawość, która pchnęła je na samym początku kariery do Baltimore w stanie Maryland, gdzie istnieje jedno z najniebezpieczniejszych czarnych gett w USA. Oglądając ich wspólny film dokumentalny *The Boys of Baraka* (2005) zastanawiałam się, ile odwagi wymagało od dwóch białych dziewczyn wejście z kamerą w tamten świat. Połączenie strachu, ekscytacji i poczucia, że dzieje się właśnie coś bardzo ważnego, musiało być zbliżone do uczucia, które towarzyszyło ich bohaterom: 12-letnim chłopcom, gdy wsiadali do samolotu lecącego z Baltimore do Kenii. W swoim filmie Ewing i Grady towarzyszą grupie chłopców z patologicznych rodzin z getta, którzy stanęli w obliczu życiowej szansy: dwuletniego kursu w szkole z internatem w Kenii. Szansa, która wyrwie ich z dziedziczonej z pokolenia na pokolenia biedy i patologii, odetnie od kumpi handlujących narkotykami, matek i ojców, odsiadujących kolejne wyroki, państwowej, przeładowanej szkoły, która nie dba nawet o to, by każdy absolwent gimnazjum umiał czytać. Ale też zmieni ich perspektywę na tyle, że lądowanie z powrotem w Baltimore może być niezwykle twarde.

Amerykańskie dokumentalistki podchodzą bardzo blisko do swoich bohaterów, ale nie przekraczają granicy intymności, za którą jest już tylko *reality-show*. Nie zwracają kamery na siebie, jak czyni to – wzorem Michaela Moore'a – wielu amerykańskich filmowców, by skomentować to, co widzimy. Pozostają nienarzucającym się pośrednikami między swoimi bohaterami a widzami. Ten

rodzaj subtelności przekazu, stawiania pytań, a nie narzucania odpowiedzi, która pięknie zbudowała atmosferę debiutanckiego filmu **Chłopcy z Baraki**, stała się ich znakiem firmowym. Temperatura ich filmów jest zawsze bardzo wysoka, ale artystki podgrzewają ją delikatnie, z wyczuciem, same pozostając niewidoczne.

Kolejny film duetu Ewing-Grady pokazał, że interesuje je przede wszystkim uchwycenie świata w stanie rozedrgania, rozhisteryzowanego, na granicy załamania nerwowego. Desperacja i bezradność, które zobaczyliśmy w mikroskali getta w Baltimore w ich kolejnym filmie **Obóz Jezusa** przybrała postać liderki fanatycznego ruchu religijnego, który zyskuje coraz szersze grono zwolenników w USA. Ewing i Grady podążają za pastorką BECKY FISHER, działaczką ruchu ewangelizacyjnego, który organizuje religijne obozy letnie dla dzieci *Kids on Fire*. „Czy wiesz, że muzułmanie szkolą swoje dzieci od piątego roku życia? – mówi Fisher do kamery – my też możemy stworzyć armię Boga”. Obudzony po 11 września lęk przed „obcymi” zaczyna przybierać formę paranoi. Fisher i inni wyznawcy ewangelizacji są przekonani, że czas uzbroić się po zęby na religijną wojnę. Ich „tworzenie armii Boga” polega na doprowadzeniu małych uczestników obozu do stanu hysterii, w którym uwierzą, że są ciężkimi grzesznikami, a ich jedyną drogą ratunku jest przyjęcie nauk pastorki i czynna walka. Żalane łzami dzieci, wywracające oczami jak w horrorach o egzorcyzmach, gotowe są podważyć naukowe podstawy dzisiejszego świata (m.in. teorię ewolucji) albo ruszyć za swoją duchową przewodniczką w antyaborcyjną krucjatę na Waszyngton.

Podobnie jak w swoim pierwszym filmie, dokumentalistki podążają za sytuacją oczami dzieci: przyjmują ich postawę, nieco naiwną, ciekawą, otwartą. Ale przecież sześć-siedmiolatek wmanewrowano w sytuację, której nie mogą zrozumieć. Zaprężone do walki przeciwko swobodzie erotycznej czy aborcji, wyglądają na zagubione i zastraszone. Paradoksalnie ich lęk i niezrozumienie debaty, w której przyszło im brać udział, nie różni się bardzo od stanu, w jakim znajdują się bohaterowie kolejnego filmu duetu **Skrzyżowanie 12-tej i Delaware**.

Ewing i Grady opowiadają w nim o przeciwnikach i zwolennikach aborcji, prowadzących zwalczające się kliniki pod tym samym adresem (tytułowe skrzyżowanie). Znowu jesteśmy na polu walki. Na skrzyżowaniu trwa permanentna pikiet przeciwników przerwania ciąży. Zdenerwowane pacjentki bardzo często mylą adresy. Zamiast do kliniki aborcyjnej wchodzi do centrum *prolife*. Na takie pomyłki liczą jego właściciele. Nigdy nie prostują, że to zły adres. Przeciwnie, wykonują badanie USG, otaczają kobiety czułą opieką, a potem próbują je odwieść od decyzji o przerwaniu ciąży. Gdy „miękką” perswazja nie działa, ich metody stają się wstrząsające: zaniżają wiek płodu, by dać kobietom złudzenie, że czasu do podjęcia decyzji o przerwaniu ciąży jest znacznie więcej, roztaczają przed młodymi dziewczynami wizję nieplodności i komplikacji, wynikających z ewentualnego zabiegu lub dopisują na wydruku zdjęć USG hasło: „cześć mamło!”. Bardziej dojrzałym kobietom, na które ta technika nie działa, obiecują (bez pokrycia) pomoc finansową przy wychowaniu kolejnego dziecka. Ewing i Grady nie pokazują nam jednak wyłącznie ofiar „proliferskiej” socjotechniki. Obok zdesperowanych kobiet, których cięża są wynikiem gwałtu lub braku dostępu do wiedzy i antykoncepcji, są też takie, z którymi trudno sympatyzować, wykorzystujące zabieg notorycznie i bezrefleksyjnie.

W mikroskali tego jednego skrzyżowania, film Amerek odbija gorącą dziś w USA debatę nad prawem do przerwania ciąży. Coraz większy lęk towarzyszy wykonującym zabiegi lekarzom, a pacjentkom coraz trudniej uzyskać rzetelną informację na ten temat. Narasta chaos, a świat w stanie hysterii przestaje rządzić się racjonalnymi zasadami. Ślepa determinacja kobiety prowadzącej „proliferską” działalność w filmie **Skrzyżowanie 12-tej i Delaware**

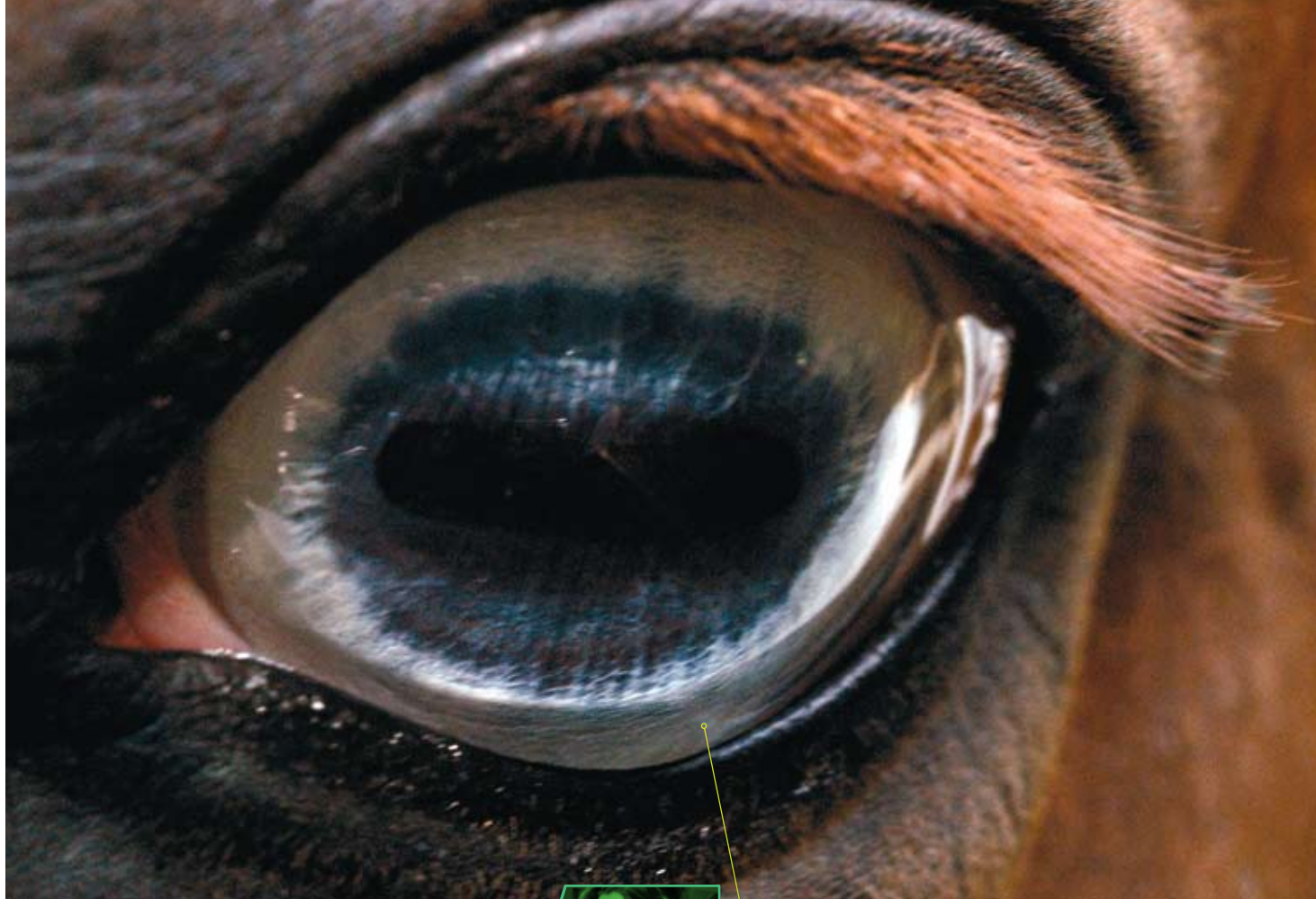

jest równie silna, jak pastorki budującej armię Boga w filmie **Obóz Jezusa** czy duchownego TERRY'EGO JONESA, bohatera innego filmu duetu, czyli **Edukacji Mohammada Husseina**. Ten krótkometrażowy, niezwykle mocny film opowiada o fali nienawiści do muzułmanów w Ameryce.

Duchowny Jones zasłynął swego czasu z publicznego spalania Koranu (umieścił o tym film w Internecie) i nawoływania do prześladowań wyznawców islamu. Wśród jego postulatów są m.in. zamknięcie granic USA dla muzułmanów, wyrzucenie wszystkich nielegalnych emigrantów z USA i obowiązkowy, rządowy monitoring meczetów i wszystkich ośrodków edukacyjnych, związanych z islamem. Ewing i Grady śledzą sytuację oczami adeptów szkoły koranicznej, czyli zwykłych dzieci, tylko inaczej ubranych. Pokazują, jak łatwo nakręca się spirala nienawiści i jak bardzo jesteśmy na nią podatni.

Szkola, do której chodzą młodzi muzułmanie, leży w Detroit, czyli mieście, które od jakiegoś czasu nie schodzi z czołówek amerykańskich gazet. Ale nie za sprawą mniejszości islamskiej, tylko z powodu największego bankructwa, jakiego w historii USA doświadczyło miasto. Niegdyś centrum przemysłu motoryzacyjnego, dziś Detroit jest miastem-widmem. Oglądając poświęcony temu miastu film dokumentalny **Detropia**, trudno nie oprzeć się wrażeniu podobieństwa historii Detroit z losami Łodzi – ziemi obiecanej, która okazała się ziemią jałową. We współczesnym systemie ekonomicznym nie ma miejsca dla Detroit. Być może w ogóle nie ma miejsca na przemysłowe miasta w zachodnim kapitalizmie. Opowiadając historię upadku Detroit, amerykańskie dokumentalistki zadają pytanie: czy na tanie azjatyckie auta za parę lat będą klienci? Czy współczesna ekonomia dąży do wybicia klasy średniej, czyli nabywców tanich samochodów? Jednym z pryncypiów współczesnej ekonomii są niskie koszty produkcji. Zapomina się jednak o tym, że odbierając ludziom pracę, traci się potencjalnych nabywców. Czy doprowadzeni do rozpacz robotnicy nie przesadzają, mówiąc, że żyjemy w powtórce Wielkiego Kryzysu, a tylko media to przed nami ukrywają? **Detropia** to ważny film dokumentalny, nie tylko dla Detroit i Stanów Zjednoczonych. To ważny głos w toczącej się debacie o globalnym kryzysie ekonomicznym.

Cztery filmy dokumentalne Heidi Ewing i Rachel Grady zostaną pokazane w ramach retrospektywy JAK TO SIĘ ROBI W AMERYCE: 4 X HEIDI EWING I RACHEL GRADY. Ale problemy, które poruszają, nie są problemami USA. Są pytaniami o problemy społeczeństwa liberalnego (ekonomicznie i obyczajowo), o to jak znosimy fakt, że demokracja jako jedyny system daje prawo głosu tym, którzy są przeciwko demokracji. Amerykanki zadają pytania najważniejsze: o stygmat wykluczenia, o lęk, który dotyczy nas wszystkich i zaczynając dyskusję, w której powinni wziąć udział wszyscy. Loki mąci nasz spokój. ♡

AGA KOZAK

OBLICZA FOTOGRAFII

Czy filmy o fotografach mogą być ciekawe? Czy nie chodzi w ich pracy właśnie o to, żeby nie wiedzieć, co jest po drugiej stronie? Niekoniecznie. Bo autorzy „decydujących momentów” pokazywanych na festiwalu PLANETE+ DOC udowadniają, że aby uchwycić właśnie to „coś”, liczy się całe życie. Zaangażowanie, poświęcenie, zamieszanie...

Żyjący jakby w swojej „bańce”, składającej się z atakujących go poważnych spraw, obrazów i marzeń, TOMASZ TOMASZEWSKI, bohater podsumowującego jego karierę filmu *Czarna skrzynka* – podczas warsztatów nawet wypowiada takie zdanie, że jego zdaniem Bóg pomaga zrobić dobre zdjęcie tym, którzy są do tego przygotowani. Co to znaczy? U Tomaszewskiego to ciągła chęć bycia zaangażowanym, na swoich własnych – kosmicznych jak na PRL – warunkach. Ten film warto zobaczyć dla zabawnych scen opisujących przygotowywanie brata Lecha Wałęsy i samego Lecha do zrobienia potajemnych zdjęć z internowania, kiedy Tomaszewski „opiekuje się” nieswoim zdjęciem, które jednak według niego może zmienić bieg historii.. Czym zajmuje się teraz ten, który pozornie nie ma już o co walczyć? Stara się pokazać jak wygląda Polska i przekazać, tak po prostu, piękno świata.

O ile można zżymać się na rozmarzonego Tomaszewskiego, to maniackie wręcz zaangażowanie, które wykazują bohaterowie dwóch innych filmów (na festiwalu pokazywanych poza sekcją OBLICZA FOTOGRAFII) *Zamrażając lód* i *Duchy naszego systemu*, ociera się już o poświęcenie. Znany fotograf przyrody – JAMES BALOG postanawia oddać swój czas i uwagę sprawie globalnego ocieplenia, fotografując znikające bryły lodu. Co więcej, jego obsesja sprawia, że zaraża swoją pasją innych ludzi. Dokumentuje znikające w parę sekund połacie lodowych pustyni wielkości Manhattanu, walcząc tym samym o informację na temat „niemodnego” już ekologicznego tematu. Podobnie jest w przypadku JO-ANNE MCARTHUR, której życiową misją jest nagłaśnianie zbrodni dokonywanych na zwierzętach: nie tylko w rzeźniach, ale też na fermach czy w laboratoriach. Dokumentująca zwierzęce cierpienie fotografka cierpi – jak choćby fotograf wojenny KRZYSZTOF MILLER – na zespół stresu bojowego, fotografując je nielegalnie, często w warunkach przy-

pominających anarchistyczną czy szpiegowską misję, nie może ich uratować, ulżyć im doraźnie. Jedynym sposobem na pomoc jest fotografowanie, które nie daje jednak ulgi.

Ulgę w fotografii znalazł w końcu bohater *Francuskiego dziennika* – słynny fotograf, filmowiec i dokumentalista, fundator agencji Gamma, czyli RAYMOND DEPARDON. Po latach bycia w ogniu najgorętszych politycznych przewrotów – w Algierii, Wietnamie, Czadzie czy w Czechach, oraz kręcenia nastrojowych, zmysłowych impresji, Depardon zwraca się ku kompletnie innemu rodzajowi rejestracji. Jako starszy pan wsiada do ciężarówki, do środka wkłada skrzynkowe aparaty i przenośną ciemnię i wyrusza w miejsca, gdzie jeszcze go nie było, paradoksalnie – najbliżej domu. Fotografuje Francję, ale taką, która odchodzi w zapomnienie.

O upływającym czasie przypomina też czarny koń festiwalu PLANETE+ DOC – piękny film dokumentalny *Anton Corbijn. Na wylot*. Nic się tak nie starzeje jak zdjęcia ulubionych zespołów. Corbijn, którego rozpoznawalny, surowy styl pomógł wielu zespołom w wykreowaniu wizerunku (otwarcie przyznają się do tego Depeche Mode), a towarzyszy od wielu lat np. U2 – podejście do fotografii, a jednocześnie czasu czy śmierci ukształtował pod wpływem i w kontrze do ojca, surowego pastora. Corbijn, tak jak ojciec i inni bohaterowie filmu, całe życie poświęcił swojej pasji. Z tym, że w jego wypadku trudno orzec czy to fotografia, czy muzyka.

FILM OTWARCIA
OFF PLUS CAMERA
2013

GUIPUZCOAN
BLOOD-DONORS' ASSOCIATION
CORRESPONDING
TO THE SOLIDARITY AWARD
MFF SAN SEBASTIAN
2012

MFF TORONTO
2012

film COSTY-GAVRASA

ZĄDZA BANKIERA

Le Capital

REŻYSER: COSTY-GAVRAS SCENARIUSZ: COSTY-GAVRAS, JEAN-CLAUDE GRUMBORG, KAROL BOUVERCHA NA PODSTAWIE POWIEŚCI STEPHANA BSMONTA „LE CAPITAL” FRANCJA 2012, 114 MIN
ZAGŁOS: ERIC SAUTHER (A.P.C. 3), SCENY: OLIVIER KESPEL, THOMAS DESJARDIERS, DANIEL SORRINO, MONTAŻ: YANNICK KERGAT, YVES LAMPROUD, MONTAŻ: ARMAND AMAT
WYSTĘPIŁ: GAD ELMAHER, GABRIEL BYRNE, NATACHA RÉGINIER, CÉLINE SALLETTE, LYA KEBEC, HIPPOLYTE GRARDOT, DANIEL MESGUICH, OLGA GRUMBORG, BERNARD LE GOU
PRODUKCYA: MICHELLE RAY GAVRAS, PRODUKCYA: KIG PRODUCTIONS, FRANCE 2 CINÉMA, WE WSPÓŁPRACY Z COFINOVA 8, 1475 PRODUCTIONS CANAL+, CINE+, FRANCE TELEVISION, LE CENTRE NATIONAL DU CINÉMA ET DE L'IMAGE ANIMÉE (CNC)
DYSTRYBUCJA W POLSCE: AGAINST GRAVITY

W KINACH OD 7 CZERWCA

www.againstgravity.pl filmyAgainstGravity

TYLKO W KINACH STUDYJNYCH

KAROLINA PASTERNAK, STOPKLATKA.PL

POLSKIE FILMY NA FESTIWALU PLANETE+ DOC

„Grotowski jadł tylko pigułki, a popijał je kawą” – wspomina w *Sztuce znikania* wizytę polskiego reżysera w Ameryce Środkowej haitański kapłan wudu. Nie dajcie się jednak zwieść pozorom. Nominowany do Oscara nowy film BARTKA KONOPKI i PIOTRA ROSOŁOWSKIEGO nie opowiada wcale o życiu legendarnego reżysera na emigracji. W ogóle niewiele mówi o twórcy Teatru Laboratorium, ma za to dużo wspólnego z teatrem jako takim. Kluczową rolę odgrywa tu bowiem monolog. Wygłasza go AMON FREMON – szaman wudu, którego Grotowski sprowadził z Haiti do Polski w 1980 roku. Historia jest zresztą dużo bardziej pokręcona, bo oto haitański kapłan okazuje się być... naszym rodakiem. Jego pradziadowie, polscy legioniści, przybyli w XIX wieku na Haiti, aby z armią Napoleona tłumić rewolucję. Ale zamiast walczyć z tubylcami, przyłączyli się do nich. Po latach czarny Haitańczyk o niebieskich oczach trafia więc do kraju przodków. I w tym właśnie miejscu kończy się dokumentalna prawda w *Sztuce znikania*, a zaczyna nieskrępowana kreacja autorów, którzy zadali sobie proste pytania. Jak ktoś z zupełnie innej kultury odbierałby Polskę w czasach komuny? Jak patrzyłby wtedy na Polaków? „Czasem potrafili godzinami stać w miejscu bez słowa. Zbierali się, żeby być razem, ale każdy był osobno” – słyszymy z ofu pełen konsternacji głos Amona, podczas gdy przez ekran przemykają kolejno czarno-białe zdjęcia legendarnych PRL-owskich kolejek. Pałac Kultury i Nauki przywodzi szamanowi na myśl grobowce z Haiti (tyle że u nich mogiły nie mają okien, bo i po co?), defilada ubranych w krakowskie stroje kobiet – religijne obrzędy tubylców z jego wyspy. I tak oto, w znanym z *Królika po berlińsku*, w pewnym sensie już ich firmowym, kapitalnie ironicznym tonie, Konopka i Rosołowski znów komentują rzeczywistość, w której żyliśmy jeszcze niedawno i która tak bardzo wpłynęła na to, kim jesteśmy dziś.

No właśnie – tych związków między komunizmem, a współczesną Polską jest zresztą w pokazywanych w tym roku na festiwalu PLANETE+ DOC polskich filmach dokumentalnych znacznie więcej. W oczywisty sposób widać je w *Czarnej skrzynce* – biograficznym filmie o jednym z bardziej znanych fotografów dokumentujących poprzedni system, TOMASZU TOMASZEW-

SKIM. Ale z pokłosiem poprzedniego ustroju muszą mierzyć się także i bohaterowie *Pleneru Rzeźbiarskiego. Świecie 2009* i *Eksmisji*. Pierwszych prześladowa krzywdzący stereotyp „robola”, w powszechnym przekonaniu niejako „reliktu” minionej epoki. Drugich dopadają drapieżne prawa wolnego rynku – na starość nowa właścicielka kamienicy, w której wynajmowali mieszkanie przez dziesięciolecia, wypowiada im umowę. *Eksmisja* to zresztą moim zdaniem jeden z bardziej udanych dokumentalnych debiutów minionego roku. Przywodzi na myśl *Takiego pięknego syna urodziłam* Marcina Koszałki. FILIP ANTONI MALINOWSKI też nie szukał wymyślnego tematu, a skierował po prostu kamerę na własną rodzinę – dziadków, w których historii, jak w lustrze, mogą się odbić życiorysy setek, jeśli nie tysięcy polskich rodzin. Ten film pięknie zresztą spleta się z *Abu Haraz* – innym polskim filmem dokumentalnym pokazywanym w tym roku na festiwalu PLANETE+ DOC. Mimo że akcja obrazu MACIEJA DRYGASA rozgrywa się w dalekim Sudanie, oba filmy opowiadają dokładnie o tym samym – o mozolnym budowaniu szczęścia i o tym, jak niewiele potrzeba, żeby roznieść je w proch.

To, że dwa dziejące się w tak różnych miejscach polskie filmy dokumentalne korespondują ze sobą, to oczywiście dobry znak; sygnał, że polskie kino dokumentalne – przez jakiś czas zamknięte we własnym podwórku – wyraźnie otwiera się na świat, na tematy bardziej uniwersalne. Jest też, co widać po filmach z tegorocznego programu – dużo odważniejsze w

poruszaniu tematów tabu.

Kisieland KAROLA RADZISZEWSKIEGO z humorem (i przy użyciu dużej ilości, niewiele jednak zakrywających, kostiumów) opowiada historię pierwszego gejowskiego zinu w Europie Środkowo-Wschodniej, wydawanego właśnie w Polsce. Z kolei oglądając film *Joanna* ANETY KOPACZ o zmarłej na raka Joannie „Chustce” Sałydze, zdałam sobie sprawę, jak długą drogę przeszliśmy od premiery *Istnienia* Marcina Koszałki. Tamten film – także o śmierci, o odchodzeniu, godzeniu się z nim – w 2007 roku, gdy zadebiutował na ekranach, wzbudził ogromne kontrowersje, szokował. Film o Joannie Sałydze – dokładnie na ten sam temat – wyprodukowali właściwie sami widzowie. To pierwsze w Polsce film dokumentalny zrealizowany drogą crowdfundingową – pieniądze dali na niego odbiorcy. Chorzy, zdrowi, czytelnicy bloga „Chustki” czekają na film dokumentalny o niej z niecierpliwością. I słusznie, bo to obraz poruszający, mocny, mądry i potrzebny.

A przy tym przejmująco smutny. Jak wiele z prezentowanych na festiwalu PLANETE+ DOC polskich filmów dokumentalnych. Bo w kontrze do gatunków fabularnych, szczególnie seriali, rodzimi dokumentaliści odwracają się od wielkomiejskich szklanych biurowców i pokazują życie zwykłej rodziny, prowincjonalną Polskę. To, co kryje się za fasadą: odrapany tynk, podwórka, po których poniewierają się śmieci, a przede wszystkim samotność ludzi mieszkających w środku, nie razem, ale obok. Weźmy dla przykładu choćby film *Osiemnaścika* opowiadający o córce, wracającej do matki z ośrodka wychowawczego wyłącznie po pieniądze na imprezę urodzinową. Albo *Rogalik*, w którym PAWEŁ ZIEMIŃSKI serwuje nam zdającą się zamykać w jednym długim, bolesnym ujęciu jazdę kamery do wnętrza typowego polskiego domu. Disco polo w tle, wzrok domowników beznamiennie skierowany we włączony non-stop telewizor, nikt ze sobą nie rozmawia. Jeszcze mocniejszy jest *Aleksander* WILHELMA i ANKI SASNALI, którzy – podobnie jak w swoim debiucie fabularnym *Z daleka widok jest piękny* – pokazują życie polskiej wsi. Film otwiera symboliczna scena „rozebrania” tytułowego bohatera. Aleksander opróżnia najpierw portfel, następnie ściąga ubranie. W majtkach, z dokumentami leżącymi obok na stoliku staje wyprostowany, kierując niepewnie wzrok w oko kamery. Dał się obnażyć. W następnej scenie poinstruowany przez Sasnali wykopał sobie grób i teatralnie do niego upadnie. Tu, gdzie teatr u Konopki i Rosołowskiego zaczynał się, u Sasnali się kończy. Reszta filmu to nakręcona w stylu *cinéma-vérité* codzienność rolnika: zarzynanie świni, praca w polu, doglądanie domu, który i na zewnątrz i w środku wygląda, jakby... wciąż był w budowie.

Zupełnie jak my jako społeczeństwo, sądząc z obserwacji rodzimych autorów. 🐾

12 MAJA, NIEDZIELA | May 12, Sunday

17:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | OTWARCIE FESTIWALU

Pokaz filmu **Koniec Czasu. Wszystko zaczyna się teraz**

Festival opening. Screening of the film "The End of Time"

Drugą edycję festiwalu PLANETE+ DOC we Wrocławiu otworzy pokaz filmu, którego reżyserem jest gość specjalny tegorocznego festiwalu, PETER METTLER. Ten kanadyjski reżyser to jeden z największych wizjonerów współczesnego kina dokumentalnego. A screening of the latest film by Peter Mettler, this year's special guest at the festival, will open the second edition of PLANETE+ DOC FILM FESTIVAL in Wrocław. Mettler, a Canadian filmmaker, is considered one of the greatest visionaries of contemporary documentary cinema.

13 MAJA, PONIEDZIAŁEK | May 13, Monday

18:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | DEBATA: MIASTA DLA LUDZI po filmie **Ludzki wymiar**

Debate "Cities for People" following the screening of the film "Human Scale"

W JĘZYKU POLSKIM / IN POLISH

WSTĘP WOLNY. PIERWSZEŃSTWO MAJĄ OSOBY Z BILETEM NA POPRZEDZAJĄCY DEBATĘ SEANS.

ENTRANCE FREE. PRIORITY FOR HOLDERS OF TICKETS FOR THE SCREENING PRECEDING THE DEBATE.

Film **Ludzki wymiar** przybliży koncepcje duńskiego architekta i urbanisty Jana Gehla, który zmienił Kopenhagę w miasto przyjazne dla ludzi. Idea Gehla zakłada aktywny udział mieszkańców i budowę społeczeństwa obywatelskiego. Jak te koncepcje odnoszą się do Polski, a w szczególności do Wrocławia? Zbliżają się wybory do Rad Osiedla, ale dlaczego brakuje zainteresowania nimi wyborców? Czy mieszkańcy faktycznie mogą mieć wpływ na swoje miasto? Kto dziś kreuje przestrzeń publiczną w miastach – urzędnicy, architekci czy obywatele?

UCZESTNICY DYSKUSJI:

PRZEMYSŁAW FILAR – prezes Towarzystwa Upiększania Miasta Wrocławia

IZABELA MIRONOWICZ – prezeska Towarzystwa Urbanistów Polskich we Wrocławiu

EWA MISZCZUK – socjolog, redaktor działu społecznego kwartalnika Rita Baum

MODERATOR:

MICHAŁ SYSKA – dyrektor Ośrodka Myśli Politycznej im. Ferdynanda Lassalle'a

19:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | DEBATA: MIESZKANIE: PRAWO CZY TOWAR? po filmie **Eksmisja**

Debate "Housing: a Right or a Commodity?" following the screening of the film "Resettlement"

W JĘZYKU POLSKIM / IN POLISH

WSTĘP WOLNY. PIERWSZEŃSTWO MAJĄ OSOBY Z BILETEM NA POPRZEDZAJĄCY DEBATĘ SEANS.

ENTRANCE FREE. PRIORITY FOR HOLDERS OF TICKETS FOR THE SCREENING PRECEDING THE DEBATE.

Para emerytów musi wyprowadzić się z mieszkania, które zajmowała od lat. Kamienica, w której mieszkali ma nowego właściciela. Za nowym właścicielem przyszedł nowy, wyższy czynsz. Starszych państwa nie stać na jego opłacanie. Takie historie spotykają dziesiątki tysięcy ludzi w całej Polsce. Wiele z tych historii kończy się zastraszeniem mieszkańców przez nowych właścicieli, szantażami, tragediami. Art. 75 Konstytucji RP mówi: „Władze publiczne prowadzą politykę sprzyjającą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałają bezdomności, wspierają rozwój budownictwa socjalnego oraz popierają działania obywateli zmierzające do uzyskania własnego mieszkania.” Czy na pewno? Czy mieszkanie jest prawem człowieka czy towarem – dziś luksusowym – na który stać nielicznych?

UCZESTNICY DYSKUSJI:

BARBARA KWAŚNY – członkini Akcji Lokatorskiej, pisze pracę doktorską na temat rewitalizacji i gentryfikacji Nadodrza pod opieką Katedry Etnologii i Antropologii Kulturowej Uniwersytetu Wrocławskiego

GRAZYNA DROBIK – prezeska Stowarzyszenia Pierwszy Krok, prowadząca Ośrodek pomocy tymczasowej dla osób bezdomnych we Wrocławiu

WITOLD KIENIC – doktorant Instytutu Socjologii Uniwersytetu Wrocławskiego, autor pracy na temat prywatyzacji mienia publicznego

MODERATOR:

PRZEMYSŁAW WITKOWSKI – dr nauk politycznych, historyk myśli politycznej, poeta, redaktor *Odry*, felietonista *Ha!artu*, członek Klubu Krytyki Politycznej we Wrocławiu

krytyka
polityczna
KLUB WE WROCŁAWIU

21:00 | KLUB FESTIWALOWY NISKIE ŁĄKI / Podwórkę ul. Ruska 46 | KONCERT: 3MOONBOYS

3Moonboys in concert

WSTĘP WOLNY / FREE ENTRANCE

Zespół 3moonboys gra od 2004 roku, a na koncercie ma trzy płyty (**3moonboys, Only Music Can Save Us, 16**) oraz jedną EP-kę **This is not 3moonboys**. Ich muzyka wykorzystywana była w niszowych produkcjach filmowych i zamieszczana na licznych składankach, m.in. na płycie **Artur Rojek Selection.pl Off Festival**.

3moonboys have been playing since 2004. They have recorded three albums ("3moonboys", "Only Music Can Save Us", "16") and one EP "This is not 3moonboys". Their music has been used in niche movies and published in many medleys, including "Artur Rojek Selection.pl Off Festival".

SKŁAD / MEMBERS:

WOJCIECH KOTWICKI – gitara, wokale, elektronika / guitar, vocals, keyboards

MARCIN KARŃKOWSKI – perkusja, perkusjonalia, teksty / drums, percussion instruments, lyrics

MILÓSZ RUNGE – syntezator, melodia, perkusjonalia, akordeon, wokale / synthesizers, melodies, percussion instruments, accordion, vocals

PIOTR MICHAŁSKI – bas, wokale / bass, vocals

RADEK DRWĘCKI – syntezator, elektronika, wokale / synthesizers, keyboards, vocals

13 - 26 MAJA | May 13 - 26

KLUB FESTIWALOWY NISKIE ŁĄKI / Podwórkó ul. Ruska 46 | **WYSTAWA: TELEDIVINTRY PETERA METTLERA**
Peter Mettler's "Teledivinity" exhibition

WSTĘP WOLNY / FREE ENTRANCE

CZYNNA OD PONIEDZIAŁKU DO PIĄTKU OD 14:00 DO 24:00, W WEEKEND OD 12:00 / OPEN MONDAY TO FRIDAY, 2 PM TILL MIDNIGHT, WEEKENDS FROM 12

Wystawę tworzą zdjęcia z sekwencji otwierającej film Petera Mettlera *Hazard, Bogowie i LSD*. Obrazy zostały pokryte dziesiątkami innych, typowych telewizyjnych kadrów. Poprzez nawarstwienie, oryginalne znaczenie obrazów zaciera się, pozwalając na nieskończoność interpretacji. Prace najlepiej oglądać wielokrotnie, z różnej odległości: jeden krok w przód lub tył sprawia, że przed widzami objawiają się nowe kształty i znaczenia.

PETER METTLER – uznany kanadyjski reżyser, fotograf i artysta wizualny, gość specjalny tegorocznego PLANETE+ DOC FILM FESTIVAL, gdzie można zobaczyć retrospektywę jego filmów. Najnowszy film Mettlera *Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz* otworzy wrocławską edycję festiwalu PLANETE+ DOC.

The exhibition presents pictures from the opening sequence of Peter Mettler's "Gambling, Gods and LSD". The pictures are covered with dozens of other, typically television shots. Through this layering, the original images become individually indiscernible, giving way to infinity of interpretations. The works are best studied many times, from different distances. As one steps forward or back, different shapes and meanings appear.

PETER METTLER – renowned Canadian director, photographer and visual artist, special guest of this year's PLANETE+ DOC FILM FESTIVAL, during which you can see a retrospective of his films. His latest movie "The End of Time" will open the Wrocław edition of the festival.

13 - 19 MAJA | May 13 - 19

18:00 | BWA STUDIO | KINO NOCNE: FILMY Z MEDIAKOLEKCJI DOC NEXT NETWORK

Night Time Cinema: Films from Doc Next Network's media collection

WSTĘP WOLNY / FREE ENTRANCE

W JĘZYKU POLSKIM I IN POLISH

CZYNNE CODZIENNIE 21:00-1:00 / OPEN EVERY DAY 9 PM - 1 AM

Co wieczór w BWA Studio, na piętrze kamienicy w podwórku Klubu Festiwalowego Niskie Łąki działać będzie nocne kino sieci Doc Next Network. Autorami filmów są twórcy typu D.I.Y (do it yourself) z Polski, Hiszpanii, Wielkiej Brytanii i Turcji. Realizują niezależne filmy, portretując lokalnych bohaterów lub tworząc krytyczne remiksy wideo na temat mediów i polityki, za pomocą których przedstawiają nowe aspekty życia w Europie.

During the festival nights, BWA Studio will become a screening room for Doc Next Network films, showing movies made by D.I.Y. creators from Poland, Spain, UK and Turkey. They shoot indies, picturing local heroes, or make critical video remixes about media and politics, presenting new aspects of life in Europe.

POLSKIM PARTNEREM SIECI DOC NEXT NETWORK JEST TOWARZYSTWO INICJATYW TWÓRCZYCH „E”.

THE POLISH PARTNER OF DOC NEXT NETWORK IS THE ASSOCIATION OF CREATIVE INITIATIVES "E".

Doc Next Network

14 MAJA, WTOREK | May 14, Tuesday

18:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | DEBATA: DOKĄD ZMIERZAJĄ ROSJANIE? po filmie *Maszeruj i równaj do lewej*

Debate "Where is Russia Headed?" following the screening of the film "March, March with Your Left"

W JĘZYKU POLSKIM I ROSYJSKIM I IN POLISH AND RUSSIAN

WSTĘP WOLNY. PIERWSZEŃSTWO MAJĄ OSOBY Z BILETEM NA POPRZEDZAJĄCĄ DEBATĘ SEANS.

ENTRANCE FREE. PRIORITY FOR HOLDERS OF TICKETS FOR THE SCREENING PRECEDING THE DEBATE.

Po fali protestów, które przetoczyły się przez rosyjskie miasta na przełomie 2011/2012 i wiosną 2012 roku, pytanie o przyszłość Rosji znów powróciło. Komentarze i prognozy wieściły nowe otwarcie w relacjach społecznych i politycznych w Federacji Rosyjskiej, lecz mimo upływu roku pytanie o znaczenie tych ruchów nadal pozostaje otwarte. Czy są lub będą one impulsem do głębokich przemian społeczeństwa rosyjskiego, a tym samym Rosji, czy tylko mało znaczącym epizodem w jej dziejach? Czy postaci takie jak Siergiej Udaltsov, bohater filmu Jewgieniji Ibanyes, stanie się bohaterem wyczekiwanego politycznego przełomu? Czy on i jego sprzymierzeńcy gotowi są na te zmiany?

After the wave of protests in Russian cities in late 2011/early 2012 and the Spring of 2012, the question of Russia's future has returned. Commentaries and prognoses predicted new opening in socio-political relations in the Russian Federation, but after a year the question of those movements' importance remains open. Are they or will they be an impulse for intrinsic changes of the Russian society, and thus Russia itself, or an insignificant episode in its history? Will people like Sergei Udaltsov, the main character of Evgeniya Ibanyes film, become heroes of the longed for political breakthrough? Is he and his allies ready for the changes?

UCZESTNICY DEBATY / PARTICIPANTS:

JAN ANDRZEJ DĄBROWSKI – prezes Kolegium Europy Wschodniej / president of the College of Eastern Europe

EWGENIA MONTAYYA IBANYES – reżyserka filmu *Maszeruj i równaj do lewej* / director of "March, March with Your Left"

JÓZEF PINIOR – senator RP, były eurodeputowany i były działacz Solidarności / Polish senator, former member of the European Parliament and the Solidarity trade union

MODERATOR:

LESZEK BUDREWICZ – dziennikarz, publicysta, były działacz Solidarności / journalist, publicist, former member of the Solidarity trade union

HEINRICH BÖLL STIFTUNG
WARSZAWA

15 MAJA, ŚRODA | May 15, Wednesday

18:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | DEBATA: NAWIEDZONY SYSTEM po filmie *Duchy naszego systemu*
Debate "Hunted System" following the screening of the film "The Ghosts in Our Machine"

W JĘZYKU POLSKIM / IN POLISH

WSTĘP WOLNY. PIERWSZEŃSTWO MAJĄ OSOBY Z BILETEM NA POPRZEDZAJĄCY DEBATĘ SEANS.
/ ENTRANCE FREE. PRIORITY FOR HOLDERS OF TICKETS FOR THE SCREENING PRECEDING THE DEBATE.

Czy można dziś mówić o etycznej zmianie w podejściu do zwierząt? Kwestia praw zwierząt podnoszona jest coraz częściej w publicznej debacie, czy to jednak oznacza, że już niedługo przestaną istnieć rzeźnie i femy? Podczas debaty poruszone zostaną kwestie dotyczące miejsca i roli zwierząt we współczesnym świecie. Co możemy zrobić na co dzień, aby nie stać się częścią przemysłu wykorzystującego zwierzęta? Czy wystarczy przestać jeść mięso, czy potrzebne jest raczej bezpośrednie działanie, prowadzące do zmiany prawa i ustawodawstwa? Debata na ten temat organizowana przez fundację Viva! Akcja dla zwierząt odbywają się na tegorocznym PLANETE+ DOC równolegle w sześciu miastach Polski.

UCZESTNICZY DEBATY:

AGATA WILKOWSKA – współzałożycielka Stowarzyszenia Otwarte Klatki. Od lat zaangażowana w ruch praw zwierząt, związana z poznańskim *Rozbratem*. Prowadzi bloga wegańskiego *ilovetofu*.

DAWID KARAŚ – współzałożyciel i wolontariusz Stowarzyszenia Ochrony Zwierząt EKO STRAŻ we Wrocławiu, zawodowo zajmuje się filozoficznymi i biologicznymi podstawami etyki traktowania zwierząt. W Stowarzyszeniu m.in. przeprowadza interwencje dotyczące humanitarnej ochrony zwierząt domowych, dzikich i gospodarskich.

PRZEMYSŁAW WITKOWSKI – historyk myśli politycznej, dziennikarz, poeta. Współpracuje stale z *Odrą*, *Krytyką Polityczną* i *Le Monde Diplomatique*. Zajmuje się animal studies.

MODERATORKA:

JOANNA KOBYLIT – historyczka i krytyczka sztuki. Interesuje się pograniczem sztuki i animal studies. Zaangażowana w ruch praw zwierząt.

19:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | SPOTKANIE: MASKI – DLACZEGO UDAJEMY? po filmie *Wynajmij rodzinę Sp. z o.o.*
Meeting "Masks – Why Do We Pretend?" after the screening of the film "Rent a Family Inc."

W JĘZYKU POLSKIM / IN POLISH

WSTĘP WOLNY. PIERWSZEŃSTWO MAJĄ OSOBY Z BILETEM NA POPRZEDZAJĄCY SPOTKANIE SEANS.
/ ENTRANCE FREE. PRIORITY FOR HOLDERS OF TICKETS FOR THE SCREENING PRECEDING THE MEETING.

Po filmie odbędzie się spotkanie z udziałem prof. Andrzeja Szmałke, eksperta miesięcznika psychologicznego *Charaktery*. Uczestnicy spotkania zastanowią się czy musimy udawać, aby normalnie funkcjonować w związku, rodzinie, społeczności. Kiedy i kogo udajemy? Co skrywamy pod maskami? Dlaczego je zakładamy i dlaczego udajemy?

ANDRZEJ SZMAŁKE – profesor psychologii, dyrektor Instytutu Psychologii Uniwersytetu Opolskiego, autor książki *Autoprezentacja. Maski, pozy, miny*.

22:00 | KLUB FESTIWALOWY NISKIE ŁĄKI / Podwórkó ul. Ruska 46 | **POKAZ FILMU: ANTENA**
Z MUZYKĄ NA ŻYWO ELEKTRISCHE.TV, IMPREZA: DRAQ
Screening of "The Aerial" with live music by Elektrische.TV, party: DRAQ

WSTĘP WOLNY / FREE ENTRANCE

Elektrische.TV to projekt Szymona Weiss, który przygotował autorską ścieżkę dźwiękową do surrealistycznego, nastrojowego filmu *Antena* Estebana Sapira. Premiera projektu odbędzie się na tegorocznym 10. PLANETE+ DOC FILM FESTIVAL. DRAQ to współzałożyciel Electroclash Polska oraz Pink Kong Agency, współtwórca muzycznej event-fundacji plug/play, doradca artystyczny i rezydent wrocławskiego Das Lokal. Sety DRAQa to energia electro (clash, fidget, house), mashupy i nawiązania do hitów z odmiennych gatunków.

Elektrische.TV is a project of Szymon Weiss, who prepared his own score for the surreal, atmospheric film "The Aerial" by Esteban Sapir. The project will premiere at this year's 10th PLANETE+ DOC FILM FESTIVAL.

DRAQ is a co-founder of Electroclash Polska, Pink Kong Agency and music event-foundation plug/play, artistic advisor and resident of a Wrocław club Das Lokal. His sets are full of electronic energy (clash, fidget, house), mashups and references to hits from other genres.

16 MAJA, CZWARTEK | May 16, Thursday

18:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | DEBATA: RAW FOOD – CZY SUROWE JEST ZDROWE? po filmie *Na surowo*
Debate "Raw Food – Is Raw Healthy?" following the screening of the film "Rawer"

W JĘZYKU POLSKIM / IN POLISH

WSTĘP WOLNY. PIERWSZEŃSTWO MAJĄ OSOBY Z BILETEM NA POPRZEDZAJĄCY DEBATĘ SEANS.
/ ENTRANCE FREE. PRIORITY FOR HOLDERS OF TICKETS FOR THE SCREENING PRECEDING THE DEBATE.

Zwolennicy diety raw wychodzą z założenia, że żywność po obróbce termicznej negatywnie wpływa na ludzki organizm. Żywią się surowymi warzywami, ziarnami i owocami albo produktami poddawanymi obróbce w bardzo niskiej temperaturze. Odmawiają również jedzenia jakichkolwiek produktów odzwierzęcych – mięsa, ryb, a nawet mleka. Czy stosowanie się do takich zasad żywienia ma uzasadnienie w naszej strefie klimatycznej? Czy każdy może się w ten sposób odżywiać? Zapraszamy do dyskusji z ekspertami i praktykami.

UCZESTNICZY DEBATY:

ALICJA KOSZUTSKA – właścicielka wrocławskiej restauracji wegańsko-witariańskiej Machina Organika

JOANNA SZACHOWSKA-TARKOWSKA – właścicielka warszawskiej restauracji wegańskiej Veg Deli

BOŻENA RYSZAWSKA – dyplomowana promotorka zdrowia, szkoli w zakresie diety makrobiotycznej

MODERATORKA:

AGATA MICHALAK – redaktorka naczelna magazynu kulinarnego KUKBUK

**19:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | WARSZTATY FILMOWE CANON CINEMA EOS
DLA TWÓRCÓW FILMOWYCH I DOKUMENTALNYCH**

W JĘZYKU POLSKIM / IN POLISH

ZGŁOSZENIA PO BEZPŁATNE WEJŚCIÓWKI DLA PROFESJONALISTÓW Z BRANŻY FILMOWEJ PRZYJMOWANE SĄ POD ADRESEM MASTERCLASS@PLANETEDOCFF.PL

Warsztaty wprowadzają do świata Canon Cinema EOS. Zostaną na nich zaprezentowane kamery C300, C100, C500 oraz aparat EOS-1DC wraz z gamą obiektywów Canon najczęściej wykorzystywanych w produkcjach filmowych. Jacek Szymczak podzieli się doświadczeniami ze sprzętem Canon przy produkcji filmów dokumentalnych. Tematyka warsztatów: matryca CMOS, czułość ISO, praca na wysokim ISO, Rolling shutter, Canon RAW, tryb nagrywania Canon log., porównanie do nagrywania DSLR, nagrywanie na zewnętrzne rekordery.

WARSZTATY PROWADZĄ:

JACEK SZYMCHAK – reżyser, operator obrazu, producent, wykładowca na wydziałach: Operatorskim i Realizacji Telewizyjnej i Produkcji Filmowo-Telewizyjnej PWSFTvT, doktor sztuki filmowej, wykładowca w Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie, trener TVN Media School

ROBERT WOŹNIAK – Canon Polska

Canon**22:00 | KLUB FESTIWALOWY NISKIE ŁĄKI** Podwórkę ul. Rуска 46 | **IMPREZA: FLY**

Party: "FLy"

WSTĘP WOLNY / FREE ENTRANCE

Fly gra bardzo różnorodną muzykę, na którą składają się nowości i klasyki: popularny i znany pop, alternatywna taneczna elektronika, energiczny, gitarowy indie rock.

Fly's music is varied. It includes new compositions as well as classics: popular and well-known pop, alternative and electronic dance music plus energetic, guitar indie rock.

17 MAJA, PIĄTEK | May 17, Friday**18:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | SPOTKANIE PLANETE+ DOC. MASTERS 2013: PETER METTLER**po filmie *Koniec czasu. Wszystko zaczyna się teraz*

PLANETE+ DOC. MASTERS 2013: Peter Mettler following the screening of the film "The End of Time"

W JĘZYKU POLSKIM I ANGIELSKIM / IN POLISH AND ENGLISH

WSTĘP WOLNY Z BILETEM NA SEANS POPRZEDZAJĄCY SPOTKANIE / ENTRANCE FREE FOR HOLDERS OF THE TICKET FOR THE SCREENING PRECEDING THE MEETING
DLA POZOSTAŁYCH OSÓB WSTĘP NA SPOTKANIE KOSZTUJE 5 ZŁ / ENTRANCE FOR OTHERS IS 5 PLN

Chciałabys wiedzieć, kim są ludzie, którzy przetwarzają rzeczywistość na sztukę? Gdzie przebiega granica pomiędzy rejestracją a kreacją? Co leży u źródła pomysłów tych najwybitniejszych twórców i jakie są tajemnice ich warsztatu? Czy kino dokumentalne zawsze wymaga dopowiedzenia? Masz szansę zadać te i inne pytania mistrzom kina dokumentalnego. Nie przegap pierwszej edycji spotkań festiwalu PLANETE+ DOC. MASTERS, których celem jest przełamanie dystansu pomiędzy widzami a wybitnymi reżyserami kina dokumentalnego, próba nawiązania dialogu pomiędzy doświadczanym a doświadczającym, a także ukazanie różnorodności podejścia do sztuki dokumentalnej. Spotkania odbywają się tylko we Wrocławiu. Pierwszym gościem będzie Peter Mettler, którego najnowszy film *Koniec Czasu. Wszystko zaczyna się teraz* można zobaczyć premierowo na tegorocznym festiwalu PLANETE+ DOC.

Would you like to know who the people that turn reality into art are? Where the line between observation and creation lies? What the source of ideas of the most distinguished creators is and what the secrets of their workshops are? You have got a chance to ask about it the masters of documentary cinema. Don't miss the first series of PLANETE+ DOC. MASTERS meetings. Masters meetings, which aim to break the distance between viewers and renowned documentalists, to start a dialogue between the experimentee and the experimentator, and finally to show the variety of approaches to the art of documenting. The meetings take place in Wrocław only. The first guest will be Peter Mettler, whose latest film "The End of Time" will premiere at this year's festival.

SPOTKANIE POPROWADZI / THE MEETING WILL BE HELD BY:

BLAŻEJ HRAPKOWICZ – krytyk filmowy i dziennikarz, publikuje m.in.: w *Dwutygodniku*, *Kinie i Filmie*

/ The meeting will be held by Błażej Hrapkiewicz, film critique, journalist of titles such as "Biweekly.pl", "Kino", "Film"

22:00 | KLUB FESTIWALOWY NISKIE ŁĄKI Podwórkó ul. Ruska 46 | **KONCERT: EFTERKLANG** po filmie *Duch Piramidy*

(Dolnośląskie Centrum Filmowe, 20:00)

Efterklang concert following the screening of the film "The Ghost of Piramida" (Dolnośląskie Centrum Filmowe, 8:00 PM)

WSTĘP WOLNY, TYLKO Z BILETEM NA FILM POKAZYWANY W PROGRAMIE TEGOROCZNEGO FESTIWALU PLANETE+ DOC
/ ENTRANCE FREE ONLY WITH A TICKET FOR THIS YEAR'S FESTIVAL FILM

Duch Piramidy to opowieść o opuszczonym osiedlu robotniczym Piramida, w którym duński zespół Efterklang nagrał dźwięki do nowej płyty. Na osiedlu, położonym na norweskiej wyspie mieszkali niegdyś rosyjscy górnicy. Dziś betonowe bloki straszą jak scenografia do katastroficznego filmu. Zafascynowany tym miastem-duchem Efterklang zarejestrował tam 1000 dźwiękowych nagrań, które następnie znalazły się w albumie *Piramida* wydanym we wrześniu 2012 roku.

Po filmie zespół Efterklang zagra koncert w Klubie Festiwalowym Niskie Łąki.

Efterklang powstał w Kopenhadze w 2001 roku. Zespół tworzą: Mads Christian Brauer, Casper Clausen i Rasmus Stolberg.

"Ghost of Piramida" is a story about the abandoned worker's settlement Piramida, where the Danish band Efterklang recorded sounds for their new album. The settlement, built on a Norwegian island, used to be occupied by Russian workers. Today the concrete blocks of flats are as scary as a set for a catastrophic movie. Fascinated by this ghost-town, Efterklang recorded there a thousand sounds, which later appeared on their album „Piramida” published in September 2012.

After the screening Efterklang will give a gig in the Niskie Łąki Festival Club.

Efterklang was created in Copenhagen in 2001. Its members are: Mads Christian Brauer, Casper Clausen and Rasmus Stolberg.

18 MAJA, SOBOTA | May 18, Saturday

18:00 | DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE | DEBATA: CZY LUDZKOŚĆ PRZETRWA BEZ LODOWCÓW?

po filmie *Zamrażając lód*

Debate "Will Humans Survive without Glaciers?" following the screening of the film "Chasing Ice"

W JĘZYKU POLSKIM / IN POLISH

WSTĘP WOLNY. PIERWSZENSTWO MAJĄ OSOBY Z BILETEM NA POPRZEDZAJĄCY DEBATĘ SEANS.

/ ENTRANCE FREE. PRIORITY FOR HOLDERS OF TICKETS FOR THE SCREENING PRECEDING THE DEBATE.

Pokazany w filmie *Zamrażając lód* wyjątkowo malowniczy proces szybkiego topnienia lodowców jest poruszający, ale jakże nam daleki – tysiące kilometrów dzielą nas przecież od krain wiecznego śniegu. Jednak skutki globalnego ocieplenia i topnienia lodowców „na krańcach naszego świata” dotykać będą każdego z nas – wpłyną na dostęp do wody pitnej, na częstotliwość i gwałtowność ekstremalnych zjawisk pogodowych, zagrożić mogą terenom, położonym na brzegach oceanów i mórz. Zapobiec tym zjawiskom mogą nie tylko zmiany globalnej polityki, lecz również sposób funkcjonowania każdego z nas. W jaki sposób działać na różnych poziomach, aby ograniczyć emisję gazów cieplarnianych? Jakie korzyści przynieść może zwrot ku odnawialnym źródłom energii, a jakie przeszkody pojawić się mogą na drodze ku realizacji tej wizji?

UCZESTNICY DEBATY:

DR KAROLINA JANKOWSKA – wykładowczyni w Instytucie Politologii Uniwersytetu Wrocławskiego i naukowiec wizytujący w Centrum Europy Środkowo-Wschodniej Fraunhofer w Lipsku

TOMASZ KOPROWIAK – burmistrz Kisielice

MARTA ŚMIGROWSKA – autorka i prezenterka programu *Eko Reporter* (Polsat News)

MODERATOR:

MICHAŁ OLSZEWSKI – rzecznik prasowy ClientEarth Polska, dziennikarz przez lata związany z *Tygodnikiem Powszechnym*

HEINRICH BÖLL STIFTUNG
WARSZAWA

GREENPEACE

22:00 | KLUB FESTIWALOWY NISKIE ŁĄKI / Podwórkó ul. Ruska 46 | **KONCERT: VAL JEANTY**

po filmach *Stany Zjednoczone wudu* (Dolnośląskie Centrum Filmowe, 19:30) i *Sztuka Znikania* (Dolnośląskie Centrum Filmowe, 19:30)

Val Jeanty concert following the screening of the film "The United States of Hoodoo" (Dolnośląskie Centrum Filmowe, 7:30 PM)

and "The Art of Disappearing" (Dolnośląskie Centrum Filmowe, 8:00 PM)

WSTĘP WOLNY / FREE ENTRANCE

Film *Stany Zjednoczone wudu* próbuje prześledzić miejsce kultów wudu we współczesnej kulturze USA. Jedną z bohaterek filmu jest Val Jeanty – pochodząca z Haiti, a mieszkająca w Nowym Jorku kompozytorka, perkusistka i DJ-ka. Val Jeanty łączy tradycyjną muzykę swoich haitańskich korzeni ze współczesną elektroniką. Po premierze filmu artystka zagra w Klubie Festiwalowym Niskie Łąki.

"United States of Hoodoo" tries to examine the place of voodoo cults in contemporary American culture. One of the main characters is Val Jeanty, a Haiti-born New York composer, drum player and DJ. Val Jeanty combines traditional Haitian music with modern electronic sounds. After the film's premiere the artist will perform in the Niskie Łąki Festival Club.

19 MAJA, NIEDZIELA | May 19, Sunday

19:00 | **DOLNOŚLĄSKIE CENTRUM FILMOWE** | **PRZYZNANIE GRAND PRIX DOLNEGO ŚLĄSKA**

– **NAGRODY MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO** po wrocławskiej premierze filmu *(Nie)prawdziwa historia Monty Pythona według Grahama Chapmana 3D*

Lower Silesia Grand Prix – Award ceremony

and screening of the film „Liar's Autobiography 3D, A: The Untrue Story of Monty Python's Graham Chapman”

BILETY DO KUPIENIA W KASIE KINA / TICKETS CAN BE BOUGHT IN THE CINEMA

W porozumieniu z instytucją kultury Odra-Film już po raz drugi festiwal PLANETE+ DOC odbywa się również we Wrocławiu. Na zakończenie wrocławskiej edycji festiwalu zaprezentowany zostanie film *(Nie)prawdziwa historia Monty Pythona według Grahama Chapmana 3D*, opowiadający o Grahame Chapmanie, znanym nie tylko z alkoholizmu, bluźnierstw, fajki, entuzjastycznego poparcia dla homoseksualizmu, wczesnego coming outu i przedwczesnej śmierci, lecz przede wszystkim z członkostwa w grupie Monty Python, z którą współtworzył najważniejsze skecze i filmy, w tym główne role w *Życie Briana* oraz *Monty Python i Święty Graal*. Film jest animowaną autobiografią Chapmana, nakręconą na podstawie wydanej jeszcze za jego życia książki, z wykorzystaniem 10 rodzajów animacji 2D i 3D, pozostałych członków grupy, a także narracji prowadzonej przez zmarłego od ponad 20 lat Chapmana. Po wrocławskiej premierze filmu ogłoszone zostaną wyniki konkursu o Grand Prix Dolnego Śląska – Nagrody Marszałka Województwa Dolnośląskiego w wysokości 3 000 euro. In cooperation with the cultural institution Odra-Film, PLANETE+ DOC FF is taking place in Wrocław for the second time. The Wrocław edition will close with the screening of “A Liar's Autobiography: The Untrue Story of Monty Python's Graham Chapman 3D”, telling about Graham Chapman, famous not only for his alcoholism, blasphemies, smoking pipe, enthusiastic support of homosexuality, early coming out and premature death, but mostly for being a member of Monty Python and taking part in their most important gags and films. He starred in “The Life of Brian” and “Monty Python and the Holy Grain”. The film is Chapman's animated autobiography, based on the book, published when he was still alive. It uses ten different kinds of 2D and 3D animation, comments of other members of the group and narration done by the late Chapman. After the premiere the results of the Lower Silesia Grand Prix contest will be announced, the main prize being 3,000 euros.

**DOLNY
ŚLĄSK**

Institucja Kultury
Samorządu Województwa Dolnośląskiego

DAVID CHCE ODLECIEĆ

KUCHARZE HISTORII

**PLANETE +
DOC FILM
FESTIVAL**

FILMY PLANETE+ DOC FILM FESTIVAL W SUPER CENACH!

MURDERBALL
- GRA O ŻYCIE

OSACZENI.
DEMOKRACJA W SIÓDMYM
NEOLIBERALIZMIE

OBLICZA EKOLOGII

OBLICZA MUZYKI ŚWIATA

OBLICZA POLSKIEGO
FILMU DOKUMENTALNEGO

SOUL POWER

SZALONA MIŁOŚĆ
- YVES SAINT LAURENT

KOLEKCJA PLANETE+ DOC
FILM FESTIVAL VOL. 3

ŚWIAT WEDŁUG
JORGENA LETHA

KOLEKCJA PLANETE+ DOC
FILM FESTIVAL VOL. 2

12 MAJA, NIEDZIELA | May 12, Sunday

	SALA 1 POLONIA	SALA 2 WARSZAWA	SALA 3 LWÓW	SALA 4 ŁALKA
13:00				
14:00				
15:00				
16:00				
17:00		17:00 KONIEC CZASU. WSZYSTKO ZACZYNA SIĘ TERAZ (The End of Time) REŻ. PETER METTLER SZWAJCARIA, 2012, 109 MIN OTWARCIE FESTIWALU (FESTIVAL OPENING)	17:30 ŁOWCY OWOCÓW (The Fruit Hunters) REŻ. YUNG CHANG 2012, 95 MIN	17:00 WIELE HAŁASU O ŚLUB (Much Ado About Knotting) REŻ. GEETIKA NARANG ABBASI, ANANDANA KAPUR INDIE, 2012, 55 MIN KOBIETY Z HOTELU PASAŻER (The Women and the Passenger) REŻ. PATRICIA CORREA, VALENTINA MAC-PHERSON CHILE, 2012, 45 MIN
18:00				
19:00				
20:00			19:30 ABU HARAZ (Abu Haraz) REŻ. MACIEJ DRYGAS POLSKA, 2013, 75 MIN	19:30 TANIEC WYKŁĘTYCH KOBIET (Dance of Outlaws) REŻ. MOHAMAD EL ABOUDI FINLANDIA, 2012, 85 MIN
21:00		20:30 KTO CIĘ UCZYŁ JEŹDZIĆ? (And Who Taught You to Drive?) REŻ. ANDREA THIELE NIEMCY, 2012, 64 MIN		
22:00			21:30 MUNDIAL. GRA O WSZYSTKO (Mundial. The Highest Stakes) REŻ. MICHAŁ BIELAWSKI POLSKA, 2013, 95 MIN	21:30 WSZYSTCY SĄ STARSZY OD MNIE (Everyone Is Older Than I Am) REŻ. MARTIN WIDERBERG SZWECJA, 2012, 74 MIN
23:00				

13 MAJA, PONIEDZIAŁEK | May 13, Monday

	SALA 1 POLONIA	SALA 2 WARSZAWA	SALA 3 LWÓW	SALA 4 ŁALKA
13:00				
14:00				
15:00	15:00 W CENIU SŁOŃCA (In the Shadow of the Sun) REŻ. HARRY FREELAND WIELKA BRYTANIA, 2012, 88 MIN	15:30 KARSU (Karsu) REŻ. MERCEDES STALENHOEF HOLANDIA, 2012, 87 MIN	14:30 GMO. WSZYSTCY JESTEŚMY KRÓLIKAMI DOŚWIADCZALNYMI (All of Us Guinea Pigs Now?) REŻ. JEAN-PAUL LAUD FRANCJA, 2012, 118 MIN	14:30 Z LITOŚCI. PRAWDZIWY PORTRET ADOPCJI (Mercy Mercy - A Portrait of a True Adoption) REŻ. KATRINE W. KJER DANIA, 2012, 94 MIN
16:00				
17:00	17:00 INORI (Inori) REŻ. PEDRO GONZÁLEZ-RUBIO JAPONIA, 2012, 72 MIN		17:00 ŁOWCY OWOCÓW (The Fruit Hunters) REŻ. YUNG CHANG 2012, 95 MIN	16:30 WSZYSTCY SĄ STARSZY OD MNIE (Everyone Is Older Than I Am) REŻ. MARTIN WIDERBERG SZWECJA, 2012, 74 MIN
18:00		18:00 LUDZKI WYMIAR (Human Scale) REŻ. REŻ. ANDREAS M. DALSGAARD DANIA, 2012, 83 MIN DEBATA: MIASTA DLA LUDZI (DEBATE "CITIES FOR PEOPLE")		
19:00	19:00 FIŃSKA KREW, SZWEDZKIE SERCE (Finnish Blood Swedish Heart) REŻ. MIKA RONKAINEN FINLANDIA, SZWECJA, 2012, 90 MIN		19:00 EKS MISJA (Resettlement) REŻ. FILIP ANTONI MALINOWSKI POLSKA, 2012, 72 MIN DEBATA: MIESZKANIE: PRAWO CZY TOWAR (DEBATE "HOUSING: A RIGHT OR A COMMODITY? ")	18:30 SCENA ZBRODNI (The Act of Killing) REŻ. JOSHUA OPPENHEIMER, ANONYMOUS, CHRISTINE CYN DANIA, NORWEGIA, WIELKA BRYTANIA, 2012, 115 MIN SPOTKANIE Z REŻYSEREM
20:00				
21:00	21:00 PUSSY RIOT. MODLITWA PUNKA (Pussy Riot. A Punk's Prayer) REŻ. MIKE LERNER, MAXIM POZDROWKIN WIELKA BRYTANIA, 2012, 86 MIN	21:30 ICEBERG SLIM. PORTRET ALFONSA (Iceberg Slim. Portrait of a Pimp) REŻ. JORGE HINOJOSA USA, 2012, 89 MIN	21:30 WIECEJ NIŻ MIÓD (More Than Honey) REŻ. MARKUS IMHOOF SZWAJCARIA, NIEMCY, AUSTRIA, 2012, 90 MIN SPOTKANIE Z REŻYSEREM	21:30 TANIEC WYKŁĘTYCH KOBIET (Dance of Outlaws) REŻ. MOHAMAD EL ABOUDI FINLANDIA, 2012, 85 MIN
22:00				
23:00				

14 MAJA, WTOREK | May 14, Tuesday

	SALA 1 POLONIA	SALA 2 WARSZAWA	SALA 3 LWÓW	SALA 4 ŁALKA
13:00				
14:00		14:00 KTO CIĘ UCZYŁ JEŹDZIĆ? (And Who Taught You to Drive?) REŻ. ANDREA THIELE NIEMCY, 2012, 84 MIN	14:00 SCENA ZBRODNI (The Act of Killing) REŻ. JOSHUA OPPENHEIMER, ANONYMOUS, CHRISTINE CYN DANIA, NORWEGIA, WIELKA BRYTANIA, 2012, 115 MIN	14:30 SYNDROM WENECKI (The Venice Syndrome) REŻ. ANDREAS PICHLER NIEMCY, AUSTRIA, WŁOCHY, 2012, 80 MIN
15:00	15:00 W CINI SŁOŃCA (In the Shadow of the Sun) REŻ. HARRY FREELAND WIELKA BRYTANIA, 2012, 88 MIN			
16:00		16:00 INORI (Inori) REŻ. PEDRO GONZÁLEZ-RUBIO JAPONIA, 2012, 72 MIN		
17:00	17:00 OGRÓD MOJEGO OJCA (Father's Garden – The Love of My Parents) REŻ. PETER LIECHTI SZWAJCARIA, 2013, 93 MIN		16:30 MUNDIAL. GRA O WSZYSTKO (Mundial. The Highest Stakes) REŻ. MICHAŁ BIELAWSKI POLSKA, 2013, 95 MIN	16:30 OGRÓD EDENU (The Garden of Eden) REŻ. RAN TAL IZRAEL, 2012, 73 MIN
18:00		18:00 MASZERUJ I RÓWNAJ DO LEWEJ (March, March with Your Left) REŻ. JEWGIENIJA MONTANYA IBANYES ROSJA, 2012, 71 MIN		18:30 WIECEJ NIŻ MIÓD (More Than Honey) REŻ. MARKUS IMHOOF SZWAJCARIA, NIEMCY, AUSTRIA, 2012, 90 MIN
19:00	19:00 METRO MYŚLI (Trains of Thoughts) REŻ. TIMO NOVOTNY AUSTRIA, 2012, 85 MIN	DEBATA DOKĄD ZMIERZAJĄ ROSJANIE? (DEBATE "WHERE IS RUSSIA HEADED?")	19:00 NIE ZAPOMNIJ MNIE (Forget Me Not) REŻ. DAVID SIEVEKING NIEMCY, 2013, 88 MIN SPOTKANIE Z REŻYSEREM	
20:00				
21:00	21:00 ZAWSZE U SIEBIE (Global Home) REŻ. EVA STOLZ AUSTRIA, NIEMCY, 2012, 92 MIN	21:30 W ZŁYM MIEJSCU I W ZŁYM CZASIE (Wrong Time, Wrong Place) REŻ. JOHN APPEL HOLANDIA, 2012, 80 MIN	21:30 KOCHAM RADIO (La Maison de la Radio) REŻ. NICOLAS PHILIBERT FRANCJA, JAPONIA, 2013, 103 MIN	21:00 WSZYSCY SĄ STARSZY ODE MNIE (Everyone Is Older Than I Am) REŻ. MARTIN WIDERBERG SZWECJA, 2012, 74 MIN
22:00				
23:00				

15 MAJA, ŚRODA | May 15, Wednesday

	SALA 1 POLONIA	SALA 2 WARSZAWA	SALA 3 LWÓW	SALA 4 ŁALKA
13:00				
14:00				
15:00	15:00 METRO MYŚLI (Trains of Thoughts) REŻ. TIMO NOVOTNY AUSTRIA, 2012, 85 MIN	15:30 ZAWSZE U SIEBIE (Global Home) REŻ. EVA STOLZ AUSTRIA, NIEMCY, 2012, 92 MIN	14:30 WIECEJ NIŻ MIÓD (More Than Honey) REŻ. MARKUS IMHOOF SZWAJCARIA, NIEMCY, AUSTRIA, 2012, 90 MIN	14:30 WIELE HAŁASU O ŚLUB (Much Ado About Knotting) REŻ. GEETIKA NARANG ABBASI, ANANDANA KAPUR INDIE, 2012, 55 MIN KOBIECY Z HOTELU PASAŻER (The Women and the Passenger) REŻ. PATRICIA CORREA, VALENTINA MAC-PHERSON CHILE, 2012, 45 MIN
16:00			16:30 ABU HARAZ (Abu Haraz) REŻ. MACIEJ DRYGAS POLSKA, 2013, 75 MIN	17:00 MASZERUJ I RÓWNAJ DO LEWEJ (March, March with Your Left) REŻ. JEWGIENIJA MONTANYA IBANYES ROSJA, 2012, 71 MIN
17:00	17:00 KARSU (Karsu) REŻ. MERCEDES STALENHOEF HOLANDIA, 2012, 87 MIN	18:00 DUCHY NASZEGO SYSTEMU (The Ghosts in Our Machine) REŻ. LIZ MARSHALL KANADA, 2013, 93 MIN DEBATA NAWIEDZONY SYSTEM (DEBATE "HAUNTED SYSTEM")	18:30 SCENA ZBRODNI (The Act of Killing) REŻ. JOSHUA OPPENHEIMER, ANONYMOUS, CHRISTINE CYN DANIA, NORWEGIA, WIELKA BRYTANIA, 2012, 115 MIN	19:00 WYNAJMIJ RODZINĘ SP. Z O.O. (Rent a Family Inc.) REŻ. KASPAR ASTRUP SCHRÖDER DANIA, 2012, 77 MIN SPOTKANIE MASKI – DLACZEGO UDAJEMY? (MEETING "MASKS – WHY DO WE PRETEND?")
18:00				
19:00	19:00 KTO CIĘ UCZYŁ JEŹDZIĆ? (And Who Taught You to Drive?) REŻ. ANDREA THIELE NIEMCY, 2012, 84 MIN			
20:00				
21:00	21:00 W CINI SŁOŃCA (In the Shadow of the Sun) REŻ. HARRY FREELAND WIELKA BRYTANIA, 2012, 88 MIN	21:30 PUSSY RIOT. MODLITWA PUNKA (Pussy Riot. A Punk's Prayer) REŻ. MIKE LERNER, MAXIM POZDROWKIN WIELKA BRYTANIA, 2012, 86 MIN	21:00 NIE ZAPOMNIJ MNIE (Forget Me Not) REŻ. DAVID SIEVEKING NIEMCY, 2013, 88 MIN	21:30 MÓJ NAJSTARSZY KUZYN (First Cousin Once Removed) REŻ. ALAN BERLINER USA, 2012, 78 MIN
22:00				
23:00				

16 MAJA, CZWARTEK | May 16, Thursday

	SALA 1 POLONIA	SALA 2 WARSZAWA	SALA 3 LWÓW	SALA 4 ŁALKA
13:00				
14:00				
15:00	15:30 OGRÓD MOJEGO OJCA (Father's Garden) – The Love of My Parents REŻ. PETER LIECHTI SZWAJCARIA, 2013, 93 MIN	15:30 STRAŻNICY (The Gatekeepers) REŻ. DROR MOREH IZRAEL, FRANCJA, NIEMCY, BELGIA, 2012, 95 MIN	15:30 KOCHAM RADIO (La Maison de la Radio) REŻ. NICOLAS PHILIBERT FRANCJA, JAPONIA, 2013, 103 MIN	14:30 WYNAJMIJ RODZINĘ SP. Z O.O. (Rent a Family Inc.) REŻ. KASPAR ASTRUP SCHRÖDER DANIA, 2012, 77 MIN
16:00				
17:00	17:30 OSTATNI ETAP (The Last Station) REŻ. CRISTIAN SOTO, CATALINA VERGARA CHILE, NIEMCY, 2012, 90 MIN		17:00 NIE ZAPOMNIJ MNIE (Forget Me Not) REŻ. DAVID SIEVEKING NIEMCY, 2013, 88 MIN	16:30 WIELE HAŁASU O ŚLUB (Much Ado About Knotting) REŻ. GEETIKA NARANG ABBASI, ANANDANA KAPUR INDIE, 2012, 55 MIN KOBIETY Z HOTELU PASAŻER (The Women and the Passenger) REŻ. PATRICIA CORREA, VALENTINA MAC-PHERSON CHILE, 2012, 45 MIN
18:00		18:00 NA SUROWO (Rawer) REŻ. ANNELOEK SOLLART HOLANDIA, 2012, 54 MIN DEBATA: RAW FOOD – CZY SUROWE JEDZENIE JEST ZDROWE? (DEBATE „RAW FOOD – IS RAW HEALTHY?”)		19:00 HAZARD, BOGOWIE I LSD (Gambling, Gods and LSD) REŻ. PETER METTLER SZWAJCARIA, 2002, 180 MIN SPOTKANIE Z PETEREM METTLEREM
19:00	19:30 UWOLNIJ UMYSŁ (Free the Mind) REŻ. PHIE AMBO DANIA, 2012, 72 MIN		19:00 WARSZTATY FILMOWE CANON CINEMA EOS DLA TWÓRCÓW FILMOWYCH I DOKUMENTALNYCH	
20:00				
21:00	21:30 ICEBERG SLIM. PORTRET ALFONSA (Iceberg Slim. Portrait of a Pimp) REŻ. JORGE HINOJOSA USA, 2012, 89 MIN	21:00 WYPRAWA NA KONIEC ŚWIATA (The Expedition to the End of the World) REŻ. DANIEL DENCIC DANIA, 2013, 90 MIN		
22:00				
23:00				

17 MAJA, PIĄTEK | May 17, Friday

	SALA 1 POLONIA	SALA 2 WARSZAWA	SALA 3 LWÓW	SALA 4 ŁALKA
13:00				
14:00				
15:00	15:00 UWOLNIJ UMYSŁ (Free the Mind) REŻ. PHIE AMBO DANIA, 2012, 72 MIN	15:30 OGRÓD EDENU (The Garden of Eden) REŻ. RAN TAL IZRAEL, 2012, 73 MIN	15:30 GMO. WSZYSCY JESTEŚMY KRÓLIKAMI DOŚWIADCZALNYMI (All of Us Guinea Pigs Now?) REŻ. JEAN-PAUL JAUD FRANCJA, 2012, 118 MIN	16:00 DUCHY NASZEGO SYSTEMU (The Ghosts in Our Machine) REŻ. LIZ MARSHALL KANADA, 2013, 93 MIN
16:00				
17:00	17:00 FIŃSKA KREW, SZWEDZKIE SERCE (Finnish Blood Swedish Heart) REŻ. MIKA RONKAINEN FINLANDIA, SZWECJA, 2012, 90 MIN	18:00 KONIEC CZASU. WSZYSTKO ZACZYNA SIĘ TERAZ (The End of Time) REŻ. PETER METTLER SZWAJCARIA, 2012, 109 MIN SPOTKANIE PLANETE+ DOC. MASTERS 2013: PETER METTLER (PLANETE+ DOC. MASTERS 2013: PETER METTLER.)	18:00 MUNDIAL. GRA O WSZYSTKO (Mundial. The Highest Stakes) REŻ. MICHAŁ BIELAWSKI POLSKA, 2013, 95 MIN	18:00 TANIEC WYKŁĘTYCH KOBIET (Dance of Outlaws) REŻ. MOHAMAD EL ABOUDI FINLANDIA, 2012, 85 MIN
18:00				
19:00	19:00 MÓJ NAJSTARSZY KUZYN (First Cousin Once Removed) REŻ. ALAN BERLINER USA, 2012, 78 MIN		20:15 ABU HARAZ (Abu Haraz) REŻ. MACIEJ DRYGAS POLSKA, 2013, 75 MIN	20:00 DUCH PIRAMIDY (The Ghost of Pyramida) REŻ. ANDREAS KOEFOD DANIA, 2012, 65 MIN SPOTKANIE Z REŻYSEREM
20:00				
21:00	21:00 INORI (Inori) REŻ. PEDRO GONZÁLEZ-RUBIO JAPONIA, 2012, 72 MIN			
22:00		22:00 NA GRANI (The Hidge) REŻ. MIGUELTXO MOLINA, PABLO IRABURU HISZPANIA, 2012, 81 MIN	22:00 PRYWATNY WSZECHŚWIAT (Private Universe) REŻ. HELENA TRŠTIKOVÁ CZECHY, 2012, 83 MIN	22:00 Z LITOŚCI. PRAWDZIWY PORTRET ADOPCJI (Mercy Mercy – A Portrait of a True Adoption) REŻ. KATRINE W. KJER DANIA, 2012, 94 MIN
23:00				

18 MAJA, SOBOTA | May 18, Saturday

	SALA 1 POLONIA	SALA 2 WARSZAWA	SALA 3 LWÓW	SALA 4 ŁALKA
13:00	13:00 DUCHY NASZEGO SYSTEMU (The Ghosts in Our Machine) REŻ. LIZ MARSHALL KANADA, 2013, 93 MIN		13:00 WIĘCEJ NIŻ MIÓD (More Than Honey) REŻ. MARKUS IMHOOF SZWAJCARIA, NIEMCY, AUSTRIA, 2012, 90 MIN	
14:00		13:30 NA GRANI (The Ridge) REŻ. MIGUELITO MOLINA, PABLO IRABURU HISZPANIA, 2012, 81 MIN		13:30 MASZERUJ I RÓWNAJ DO LEWEJ (March, March with Your Left) REŻ. JEWGIENIJA MONTANYA IBANYES ROSJA, 2012, 71 MIN
15:00	15:00 KOCHAM RADIO (La Maison de la Radio) REŻ. NICOLAS PHILIBERT FRANCJA, JAPONIA, 2013, 103 MIN		15:00 CZARNA SKRZYŃKA (The Black Box) REŻ. KRZYSZTOF KOWALSKI POLSKA, 2013, 80 MIN	
16:00		15:30 STRAŻNICY (The Gatekeepers) REŻ. DROR MOREH IZRAEL, FRANCJA, NIEMCY, BELGIA, 2012, 95 MIN		15:30 OSTATNI ETAP (The Last Station) REŻ. CRISTIAN SOTO, CATALINA VERGARA CHILE, NIEMCY, 2012, 90 MIN
17:00			17:00 KONIEC CZASU. WSZYSTKO ZACZYNA SIĘ TERAZ (The End of Time) REŻ. PETER METTLER SZWAJCARIA, 2012, 109 MIN	
18:00	17:30 ŁOWCY OWOCÓW (The Fruit Hunters) REŻ. YUNG CHANG 2012, 95 MIN	18:00 ZAMRAŻAJĄC LÓD (Chasing Ice) REŻ. JEFF ORLOWSKI USA, 2012, 75 MIN DEBATA CZY LUDZKOŚĆ PRZETRWA BEZ LODOWCÓW? (DEBATE „WILL HUMANS SURVIVE WITHOUT GLACIERS?”)		17:30 FIŃSKA KREW, SZWEDZKIE SERCE (Finnish Blood Swedish Heart) REŻ. MIKA RONKAINEN FINLANDIA, SZWECJA, 2012, 90 MIN
19:00			19:30 SZTUKA ZNIKANIA (The Art of Disappearing) REŻ. BARTEK KONOPKA, PIOTR ROSOŁOWSKI POLSKA, 2013, 50 MIN SPOTKANIE Z REŻYSEREM ALEKSANDER (Aleksander) REŻ. ANKA SASNAL, WILHELM SASNAL POLSKA, 2013, 58 MIN	19:30 STANY ZJEDNOCZONE WUDU (The United States of Hoodoo) REŻ. OLIVER HARDT NIEMCY, 2012, 90 MIN SPOTKANIE Z REŻYSEREM
20:00	19:30 NIE ZAPOMNIJ MNIE (Forget Me Not) REŻ. DAVID SIEVEKING NIEMCY, 2013, 88 MIN			
21:00		21:30 LUDZKI WYMIAR (Human Scale) REŻ. REZ. ANDREAS M. DALSGAARD DANIA, 2012, 83 MIN SPOTKANIE Z REŻYSEREM		
22:00	21:30 TAJEMNICA SAGRADY (Sagrada – the Mystery of Creation) REŻ. STEFAN HAUPT SZWAJCARIA, 2012, 89 MIN		22:00 PRYWATNY WSZECHŚWIAT (Private Universe) REŻ. HELENA TRŠTIKOVÁ CZECHY, 2012, 83 MIN	22:00 NIE DLA KAŻDEGO (Not for Everyone) REŻ. PIOTR STASIK, TOMASZ WOLSKI POLSKA, 2012, 28 MIN DUCH PIRAMIDY (The Ghost of Pyramids) REŻ. ANDREAS KOEFED DANIA, 2012, 65 MIN
23:00				

19 MAJA, NIEDZIELA | May 19, Sunday

	SALA 1 POLONIA	SALA 2 WARSZAWA	SALA 3 LWÓW	SALA 4 ŁALKA
12:00			12:00 KOCHAM RADIO (La Maison de la Radio) REŻ. NICOLAS PHILIBERT FRANCJA, JAPONIA, 2013, 103 MIN	
13:00	13:00 TAJEMNICA SAGRADY (Sagrada – the Mystery of Creation) REŻ. STEFAN HAUPT SZWAJCARIA, 2012, 89 MIN	12:30 WYPRAWA NA KONIEC ŚWIATA (The Expedition to the End of the World) REŻ. DANIEL DENCIK DANIA, 2013, 90 MIN		13:00 SYNDROM WENECKI (The Venice Syndrome) REŻ. ANDREAS PICHLER NIEMCY, AUSTRIA, WŁOCHY, 2012, 80 MIN
14:00		14:30 PUSSY RIOT. MODLITWA PUNKA (Pussy Riot. A Punk's Prayer) REŻ. MIKE LERNER, MAXIM POZDROWKIN WIELKA BRYTANIA, 2012, 86 MIN	14:30 SZTUKA ZNIKANIA (The Art of Disappearing) REŻ. BARTEK KONOPKA, PIOTR ROSOŁOWSKI POLSKA, 2013, 50 MIN SPOTKANIE Z REŻYSEREM ALEKSANDER (Aleksander) REŻ. ANKA SASNAL, WILHELM SASNAL POLSKA, 2013, 58 MIN	15:00 STRAŻNICY (The Gatekeepers) REŻ. DROR MOREH IZRAEL, FRANCJA, NIEMCY, BELGIA, 2012, 95 MIN
15:00	15:00 CZARNA SKRZYŃKA (The Black Box) REŻ. KRZYSZTOF KOWALSKI POLSKA, 2013, 80 MIN			
16:00		16:30 ZAMRAŻAJĄC LÓD (Chasing Ice) REŻ. JEFF ORLOWSKI USA, 2012, 75 MIN	17:00 LUDZKI WYMIAR (Human Scale) REŻ. REZ. ANDREAS M. DALSGAARD DANIA, 2012, 83 MIN	17:00 MÓJ NAJSTARSZY KUZYN (First Cousin Once Removed) USA, 2012, 78 MIN
17:00	17:00 ŁOWCY OWOCÓW (The Fruit Hunters) REŻ. YUNG CHANG 2012, 95 MIN			
18:00				
19:00	19:00 NIE ZAPOMNIJ MNIE (Forget Me Not) REŻ. DAVID SIEVEKING NIEMCY, 2013, 88 MIN	19:00 (NIE)PRAWDZIWA HISTORIA MONTY PYTHONA WEDŁUG GRAHAM A CHAPMANA 3D (A Liar's Autobiography: The Untrue Story of Monty Python's Graham Chapman 3D) REŻ. BILL JONES, JEFF SIMPSON, BEN TIMLETT, WIELKA BRYTANIA, 2012, 90 MIN PRZYZNANIE GRAND PRIX DOLNEGO ŚLĄSKA – NAGRODY MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO (LOWER SILESIA GRAND PRIX – AWARD CEREMONY)	19:00 KONIEC CZASU. WSZYSTKO ZACZYNA SIĘ TERAZ (The End of Time) REŻ. PETER METTLER SZWAJCARIA, 2012, 109 MIN	19:00 NIE DLA KAŻDEGO (Not for Everyone) REŻ. PIOTR STASIK, TOMASZ WOLSKI POLSKA, 2012, 28 MIN DUCH PIRAMIDY (The Ghost of Pyramids) REŻ. ANDREAS KOEFED DANIA, 2012, 65 MIN
20:00				
21:00	21:00 PRYWATNY WSZECHŚWIAT (Private Universe) REŻ. HELENA TRŠTIKOVÁ CZECHY, 2012, 83 MIN		21:30 GMO. WSZYSCY JESTEŚMY KRÓLIKAMI DOŚWIADCZALNYMI (All of Us Guinea Pigs Now?) REŻ. JEAN-PAUL JAUD FRANCJA, 2012, 118 MIN	21:00 SCENA ZBRODNI (The Act of Killing) REŻ. JOSHUA OPPENHEIMER, ANONYMOUS, CHRISTINE CYN DANIA, NORWEGIA, WIELKA BRYTANIA, 2012, 115 MIN
22:00		22:00 W ZŁYM MIEJSCU I W ZŁYM CZASIE (Wrong Time, Wrong Place) REŻ. JOHN APPEL, HOLANDIA, 2012, 80 MIN		

1. **(NIE)PRAWDZIWA HISTORIA MONTY PYTHONA WEDŁUG GRAHAMA CHAPMANA 3D**
(*A Liar's Autobiography 3D: The Untrue Story of Monty Python's Graham Chapman*)
reż. Bill Jones, Jeff Simpson, Ben Timlett, WIELKA BRYTANIA, 2012, 90 min
| 19.05./19:00 |
2. **ABU HARAZ** (*Abu Haraz*)
reż. Maciej Drygas, POLSKA, 2013, 75 min
| 12.05./19:30 | 15.05./16:30 | 17.05./20:15 |
3. **ALEKSANDER** (*Aleksander*)
reż. Anka Sasnal, Wilhelm Sasnal, POLSKA, 2013, 58 min
| 18.05./19:30 | 19.05./14:30 |
4. **CZARNA SKRZYNKĄ** (*The Black Box*)
reż. Krzysztof Kowalski, POLSKA, 2013, 80 min
| 18.05./15:00 | 19.05./15:00 |
5. **DUCH PIRAMIDY** (*The Ghost of Piramida*)
reż. Andreas Koefoed, DANIA, 2012, 65 min
| 17.05./20:00 | 18.05./22:00 | 19.05./19:00 |
6. **DUCHY NASZEGO SYSTEMU**
(*The Ghosts in Our Machine*)
reż. Liz Marshall, KANADA, 2013, 93 min
| 15.05./18:00 | 17.05./16:00 | 18.05./13:00 |
7. **EKSMISJA** (*Resettlement*)
reż. Filip Antoni Malinowski, POLSKA, 2012, 72 min
| 13.05./19:00 |
8. **FIŃSKA KREW, SZWEDZKIE SERCE**
(*Finnish Blood Swedish Heart*)
reż. Mika Ronkainen, FINLANDIA, SZWECJA, 2012, 90 min
| 13.05./19:00 | 17.05./17:00 | 18.05./17:30 |
9. **GMO. WSZYSCY JESTEŚMY KRÓLIKAMI DOŚWIADCZALNYMI**
(*All of Us Guinea Pigs Now?*)
reż. Jean-Paul Jaud, FRANCJA, 2012, 118 min
| 13.05./14:30 | 17.05./15:30 | 19.05./21:30 |
10. **HAZARD, BOGOWIE I LSD** (*Gambling, Gods and LSD*)
reż. Peter Mettler, SZWAJCARIA, 2002, 180 min
| 16.05./19:00 |
11. **ICEBERG SLIM. PORTRET ALFONSA**
(*Iceberg Slim. Portrait of a Pimp*)
reż. Jorge Hinojosa, USA, 2012, 89 min
| 13.05./21:30 | 16.05./21:30 |
12. **INORI** (*Inori*)
reż. Pedro González-Rubio, JAPONIA, 2012, 72 min
| 13.05./17:00 | 14.05./16:00 | 17.05./21:00 |
13. **KARSU** (*Karsu*)
reż. Mercedes Stalenhoef, HOLANDIA, 2012, 87 min
| 13.05./15:30 | 15.05./17:00 |
14. **KOBIETY Z HOTELU PASAŻER**
(*The Women and the Passenger*)
reż. Patricia Correa, Valentina Mac-Pherson, CHILE, 2012, 45 min
| 12.05./17:00 | 15.05./14:30 | 16.05./16:30 |
15. **KOCHAM RADIO** (*La Maison de la Radio*)
reż. Nicolas Philibert, FRANCJA, JAPONIA, 2013, 103 min
| 14.05./21:30 | 16.05./15:00 | 18.05./15:00 | 19.05./12:00 |
16. **KONIEC CZASU. WSZYSTKO ZACZYNA SIĘ TERAZ**
(*The End of Time*)
reż. Peter Mettler, SZWAJCARIA, 2012, 109 min
| 12.05./17:00 | 17.05./18:00 | 18.05./17:00 | 19.05./19:00 |
17. **KTO CIĘ UCZYŁ JEŹDZIĆ?**
(*And Who Taught You to Drive?*)
reż. Andrea Thiele, NIEMCY, 2012, 84 min
| 12.05./20:30 | 14.05./14:00 | 15.05./19:00 |
18. **ŁOWCY OWOCÓW** (*The Fruit Hunters*)
reż. Yung Chang, 2012, 95 min
| 12.05./17:30 | 13.05./17:00 | 18.05./17:30 | 19.05./17:00 |
19. **LUDZKI WYMIAR** (*Human Scale*)
reż. Andreas M. Dalsgaard, DANIA, 2012, 83 min
| 13.05./18:00 | 18.05./21:30 | 19.05./17:00 |
20. **MASZERUJ I RÓWNAJ DO LEWEJ**
(*March, March with Your Left*)
reż. Jewgienija Montanya Ibanyes, ROSJA, 2012, 71 min
| 14.05./18:00 | 15.05./17:00 | 18.05./13:30 |
21. **METRO MYŚLI** (*Trains of Thoughts*)
reż. Timo Novotny, AUSTRIA, 2012, 85 min
| 14.05./19:00 | 15.05./15:00 |
22. **MÓJ NAJSTARSZY KUZYN**
(*First Cousin Once Removed*)
reż. Alan Berliner, USA, 2012, 78 min
| 15.05./21:30 | 17.05./19:00 | 19.05./17:00 |
23. **MUNDIAL. GRA O WSZYSTKO**
(*Mundial. The Highest Stakes*)
reż. Michał Bielawski, POLSKA, 2013, 95 min
| 12.05./21:30 | 14.05./16:30 | 17.05./18:00 |
24. **NA GRANI** (*The Ridge*)
reż. Miguelito Molina, Pablo Iraburu, HISZPANIA, 2012, 81 min
| 17.05./22:00 | 18.05./13:30 |
25. **NA SUROWO** (*Rawer*)
reż. Anneleek Sollart, HOLANDIA, 2012, 54 min
| 16.05./18:00 |
26. **NIE DLA KAŻDEGO** (*Not for Everyone*)
reż. Piotr Stasik, Tomasz Wolski, POLSKA, 2012, 28 min
| 19.05./19:00 |
27. **NIE ZAPOMNIJ MNIE** (*Forget Me Not*)
reż. David Sieveking, NIEMCY, 2013, 88 min
| 14.05./19:00 | 15.05./21:00 | 16.05./17:00 | 18.05./19:30 | 19.05./19:00 |
28. **OGRÓD EDENU** (*The Garden of Eden*)
reż. Ran Tal, IZRAEL, 2012, 73 min
| 14.05./16:30 | 17.05./15:30 |
29. **OGRÓD MOJEGO OJCA**
(*Father's Garden – The Love of My Parents*)
reż. Peter Liechti, SZWAJCARIA, 2013, 93 min
| 14.05./17:00 | 16.05./15:30 |
30. **OSTATNI ETAP** (*The Last Station*)
reż. Cristian Soto, Catalina Vergara, CHILE, NIEMCY, 2012, 90 min
| 16.05./17:30 | 18.05./15:30 |
31. **PRYWATNY WSZECHŚWIAT** (*Private Universe*)
reż. Joshua Třeštík, CZECHY, 2012, 83 min
| 17.05./22:00 | 18.05./22:00 | 19.05./21:00 |
32. **PUSSY RIOT. MODLITWA PUNKA**
(*Pussy Riot. A Punk's Prayer*)
reż. Mike Lerner, Maxim Pozdrowkin, WIELKA BRYTANIA, 2012, 86 min
| 13.05./21:00 | 15.05./21:30 | 19.05./14:30 |
33. **SCENA ZBRODNI** (*The Act of Killing*)
reż. Joshua Oppenheimer, Anonymous, Christine Cynn, DANIA, NORWEGIA, WIELKA BRYTANIA, 2012, 115 min
| 13.05./18:30 | 14.05./14:00 | 15.05./18:30 | 19.05./21:00 |
34. **STANY ZJEDNOCZONE WUDU**
(*The United States of Hoodoo*)
reż. Oliver Hardt, NIEMCY, 2012, 90 min
| 18.05./19:30 |
35. **STRAŻNICY** (*The Gatekeepers*)
reż. Dror Moreh, IZRAEL, FRANCJA, NIEMCY, BELGIA, 2012, 95 min
| 16.05./15:30 | 18.05./15:30 | 19.05./15:00 |
36. **SYNDROM WENECKI** (*The Venice Syndrome*)
reż. Andreas Pichler, NIEMCY, AUSTRIA, WŁOCHY, 2012, 80 min
| 14.05./14:30 | 19.05./13:00 |
37. **SZTUKA ZNIKANIA** (*The Art of Disappearing*)
reż. Bartek Konopka, Piotr Rosolowski, POLSKA, 2013, 50 min
| 18.05./19:30 | 19.05./14:30 |
38. **TAJEMNICA SAGRADY**
(*Sagrada – the Mystery of Creation*)
reż. Stefan Haupt, SZWAJCARIA, 2012, 89 min
| 18.05./21:30 | 19.05./13:00 |
39. **TANIEC WYKŁĘTYCH KOBIET** (*Dance of Outlaws*)
reż. Mohamad El Aboudi, FINLANDIA, 2012, 85 min
| 12.05./19:30 | 13.05./21:30 | 17.05./18:00 |
40. **UWOLNIJ UMYSŁ** (*Free the Mind*)
reż. Phie Ambo, DANIA, 2012, 72 min
| 16.05./19:30 | 17.05./15:00 |
41. **W CIENIU SŁOŃCA**
(*In the Shadow of the Sun*)
reż. Harry freeland, WIELKA BRYTANIA, 2012, 88 min
| 13.05./15:00 | 14.05./15:00 | 15.05./21:00 |
42. **W ZŁYM MIEJSCU I W ZŁYM CZASIE**
(*Wrong Time, Wrong Place*)
reż. John Appel, HOLANDIA, 2012, 80 min
| 14.05./21:30 | 19.05./22:00 |
43. **WIĘCEJ NIŻ MIÓD** (*More Than Honey*)
reż. Markus Imhoof, SZWAJCARIA, NIEMCY, AUSTRIA, 2012, 90 min
| 13.05./21:30 | 14.05./18:30 | 15.05./14:30 | 18.05./13:00 |
44. **WIELE HAŁASU O ŚLUB**
(*Much Ado About Knotting*)
reż. Geetika Narang Abbasi, Anandana Kapur, INDIE, 2012, 55 min
| 12.05./17:00 | 15.05./14:30 | 16.05./16:30 |
45. **WSZYSCY SĄ STARSZY ODE MNIE**
(*Everyone Is Older Than I Am*)
reż. Martin Widerberg, SZWECJA, 2012, 74 min
| 12.05./21:30 | 13.05./16:30 | 14.05./21:00 |
46. **WYNAJMIJ RODZINĘ SP. Z O.O.**
(*Rent a Family Inc.*)
reż. Kaspar Astrup Schröder, DANIA, 2012, 77 min
| 15.05./19:00 | 16.05./14:30 |
47. **WYPRAWA NA KONIEC ŚWIATA**
(*The Expedition to the End of the World*)
reż. Daniel Dencik, DANIA, 2013, 90 min
| 16.05./21:00 | 19.05./12:30 |
48. **Z LITOŚCI. PRAWDZIWY PORTRET ADOPCJI**
(*Mercy Mercy – A Portrait of a True Adoption*)
reż. Katrine W. Kjær, DANIA, 2012, 94 min
| 13.05./14:30 | 17.05./22:00 |
49. **ZAMRAŻAJĄC LÓD** (*Chasing Ice*)
reż. Jeff Orlowski, USA, 2012, 75 min
| 18.05./18:00 | 19.05./16:30 |
50. **ZAWSZE U SIEBIE** (*Global Home*)
reż. Eva Stolz, Austria, NIEMCY, 2012, 92 min
| 14.05./21:00 | 15.05./15:30 |

MECENAS FESTIWALU:

Tradycyjna bankowość w nowoczesnym wydaniu

ORGANIZATOR:

WSPÓŁORGANIZATOR:

GŁÓWNI PARTNERZY:

PROJEKT
WSPÓŁFINANSOWANY PRZEZPOLSKA INSTYTUCJA Sztuki Filmowej
POLISH FILM INSTITUTEWITH THE SUPPORT
OF THE MEDIA PROGRAMME
OF THE EUROPEAN UNION

PARTNERZY I SPONSORZY:

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA
KULTURY I DZIEDZICTWA
NARODOWEGODOFINANSOWANO
ZE ŚRODKÓW MINISTRA
KULTURY I DZIEDZICTWA
NARODOWEGOMinisterstwo
Kultury
i Dziedzictwa
NarodowegoDolny
Śląskkrytyka
północna
KLUB WIE WROCŁAWIU

PATRONI MEDIALNI:

WSPÓŁPRACA MEDIALNA:

Millennium

bank

JEDEN ŚWIAT.
TYSIĄCE WRAŻEŃ.
PLANETE+ DOC FILM FESTIVAL
JEST BANK MILLENNIUM

www.bankmilenium.pl

FILM DOKUMENT

DOKUMENT

SCENA KINOŚĆ

OBSERVATOR

LUDZIE ŚWIAT

OBSERVATOR

LUDZIE ŚWIAT

OFFICIAL SELECTION
COMPETITION
FESTIVAL DE CANNES

NAGRODA FIPRESCI
CANNES 2012

Film **Siergieja Łoźnicy**

WE MGLE

V тумane / In the Fog

W KINACH OD 24 MAJA

www.againstgravity.pl filmyAgainstGravity

TYLKO W KINACH STUDYJNYCH

EOS 6D

Pokaż swoją kreatywność zarówno podczas nagrywania filmów, jak i robienia zdjęć. Aparat EOS 6D umożliwia nagrywanie filmów w rozdzielczości Full-HD i oszałamiającej jakości, oferując jednocześnie wystarczający zakres manualnej kontroli, dzięki czemu jedynym ograniczeniem kreatywności stanie się wyobraźnia użytkownika.

Bardziej kreatywne podejście do filmów

Aparat EOS 6D jest wyposażony w funkcję rejestrowania filmów z rozdzielczością 1080p; zapewni również odpowiedni poziom kreatywnej kontroli trudny do uzyskania w przypadku tradycyjnych kamer. Używając obiektywów o dużym otworze przysłony, można uzyskać kinowy efekt płytkiej głębi ostrości; można również użyć specjalistycznych obiektywów, np. obiektywów makro lub z korektą perspektywy, w celu uzyskania prawdziwie oryginalnego punktu widzenia.

Kreatywna kontrola

Całkowita swoboda wyboru szybkości rejestrowania klatek i czasu naświetlania, zapewniająca pełną kontrolę nad przedstawieniem poruszających się obiektów. Podczas nagrywania z szybkością 24, 25 lub 30 kl./s można użyć czasu naświetlania w zakresie 1/4000–1/30; podczas nagrywania z szybkością 50 lub 60 kl./s dostępny zakres czasu naświetlania to 1/4000–1/60 s.

Nagrywanie dźwięku

Istnieje możliwość nagrania ścieżki dźwiękowej podkreślającej wymowę filmu. Aparat EOS 6D jest wyposażony w złącze mikrofonu zewnętrznego do nagrywania cyfrowego, 16-bitowego dźwięku stereo z częstotliwością 48 kHz. Można również użyć wbudowanego mikrofonu monofoonicznego. Poziom głośności nagrywania można ustawić automatycznie lub ręcznie na 64-poziomowej skali. Do standardowego gniazda mikrofonowego 3,5 mm można podłączyć praktycznie wszystkie mikrofony pojemnościowe.

Zachwycające filmy prosto z aparatu

Zarejestrowany materiał filmowy można wzbogacić dzięki funkcji Migawka wideo. Polega ona na nagraniu albumu składającego się z krótkich, trwających od 2 do 8 s, fragmentów filmów, wyedytowaniu ich, a następnie odtworzeniu razem w postaci jednego pliku filmowego. Ta prosta czynność pozwala nadać filmowi wrażenia bardziej profesjonalnego, z szybszym tempem i zaskakującymi momentami.

Canon

